

Curierul ADVENTIST

11

**Fiii sunt o
moștenire**

Curierul ADVENTIST

Publicația oficială a Bisericii
Creștine Adventiste de Ziua
a Șaptea din România

Apare lunar, sub coordonarea
Comitetului Uniunii

Redactor-șef: Gabriel Dincă

Consultanți:

Teodor Huțanu, Emilian Niculescu,
Ioan Câmpian-Tătar,
Teofil Petre, Marius Munteanu,
Virgil Peicu, Ernest Szász,
Mihai Maur, Csabai Gyula László

Colaboratori speciali:

Lucian Cristescu, Viorel Dima,
George Uba, Valeriu Petrescu,
Cristian Modan, Magyarosi Barna
Teodora Goran

Director: Paul Csavdari

Grafică și tehnoredactare:

Liliana Dincă

Coperta: Dragoș Drumaș

Corectură: Florica Gheciulescu

Imprimare:

Casa de Editură „Viață și Sănătate”,

Str. Valeriu Braniște nr. 29,

Tel. 323 00 20; 323 48 95;

Fax. 323 00 40

Adresa redacției:

Curierul Adventist,

str. Labirint 116,

Oficiul poștal 20,

cod 74124 – București

E-mail: curierul@adventist.ro

ISSN 1220-6725

3	Editorial
Trăire autentică
Gabriel Dincă
4	Spiritual
Lupta și biruința creștinului
Csabai Gyula-László
6	Educație
„Fiii sunt o moștenire”
Valeriu Petrescu
7	Ai carte, ai parte!
Laurențiu Ionescu
8	Educație pentru veșnicie
Romică Sârbu
9	Liceul Teologic Adventist „Șt. Demetrescu”,
București
Adrian Mihalcea
10	Grădina Edenului
Constantin Popescu
11	Liceul Teologic Adventist „Maranatha”, Cluj
Romeo Asanache
12	Reportaj
Vacanță în misiune
Beniamin Ciurea
14	Experiență
Evangelhia pe meleaguri africane
Emilian Titus Țăran
16	Istorie adventă
Glorioasa Dezamăgire
Lucian Cristescu
20	Reportaj
09 Atitudine
Cristina Neagu
22	Devoțional
Modelați după chipul Lui
Dezideriu Faluvegi
24	De la cititori
26	Sănătate
Șapte zile pentru o viață deplină
Norel Iacob
28	Știri
30	Pagina copiilor
Pierdut și găsit
Trudy Morgan-Cole
31	De la inimă la inimă
Investiții pe termen lung
Daniel Nae

Trăire autentică

La o recepție dată în palatul arhiepiscopului din Paris, discuția alunecă deodată asupra ducelui. „Dar, în sfârșit, sanctitate”, l-a întrebat monseniorul Oliver, episcop de Expres, pe arhiepiscop, „dacă vi s-ar da o palmă, ce-ați face?” „Monsenior”, a răspuns arhiepiscopul, „știu foarte bine ce-ar trebui să fac, dar nu știu ce voi face”.

Ce ziceți de acest răspuns? Vi s-a întâmplat vreodată să știți foarte bine ce ar trebui să faceți în anumite situații, dar să nu fiți siguri că veți face așa? Faptul că știm ceea ce trebuie făcut înseamnă automat că vom și face așa?

A ști nu este suficient

De multe ori suntem uimiți atunci când descoperim că persoane cu vaste cunoștințe despre viață și despre principiile cerului se comportă în unele situații ca și cum n-ar ști nimic. Da. Este mult mai ușor să știi decât să faci – să teoretizezi și să vorbești cât mai frumos posibil altora despre iertare, despre iubire, despre răbdare și credință, decât să ierți, să iubești, să rabzi și să fii credincios.

În toate circumstanțele vieții, cunoștințele acumulate și chiar propovăduite altora nu sunt de nici un folos, dacă nu sunt puse în practică. Gândiți-vă la ce-i folosește unui om să știe să înoate, dacă atunci când este într-o apă adâncă nu înoată? Deși cunoașterea este necesară și importantă în viața noastră, ea nu este suficientă pentru o trăire creștină autentică. Oricât de multe pasaje biblice am citi și oricâte cunoștințe am avea, fără călăuzirea și puterea Duhului Sfânt, toate acestea sunt fără putere. „Fără Duhul lui Dumnezeu, numai cunoașterea Cuvântului Său nu este de nici un folos. Teoria adevărului, neînsoțită însă de Duhul Sfânt, nu poate reînvia sufletul și nici sfinți inima... Fără iluminarea Duhului Sfânt, oamenii nu vor fi în stare să distingă adevărul de răutăcie și vor cădea sub ispitele iscusite ale lui Satana.” (Ellen White, *Parabolele Domnului Hristos*, ed.1980, p. 327)

Atunci când vorbim despre cunoștințele noastre suntem încântați să spunem cât de mult am citit și cât de mult știm într-un anumit domeniu, dar este totuna „a face” cu „a ști”? Binenteles că nu. Cineva spunea odată: „Cel mai rău om știe mai mult cu privire la ceea ce ar trebuie să facă în ceea

ce privește binele, decât face cel mai bun om”. Deci cele mai multe probleme le avem nu pentru că nu știm ceea ce ar trebui făcut, ci pentru că nu reușim să punem în practică și să armonizăm ceea ce știm și credem cu ceea ce facem.

Armonia dintre „a ști” și „a face”

De ce nu este suficient doar „a ști” pentru „a face”? Pentru că, după ce cunoaștem ceva, este nevoie de puterea alegerii și a înfăptuirii, și aceasta este în strânsă legătură cu relația pe care o avem cu Cel care este Sursa puterii. Pentru a face ce este bine și a lua o decizie responsabilă și în armonie cu valorile credinței noastre este nevoie de puterea voinței.

„Totul depinde de acțiunea corectă a voinței. Dorința de a fi bun și curat, din punct de vedere moral, este corectă atâta timp cât este dusă la îndeplinire; dar, dacă ne limităm la aceasta, nu valorează nimic. Mulți se vor prăbuși în ruină, sperând și dorind să biruie predispozițiile rele.” (Ellen White, *Minte, Caracter și Personalitate*, p. 312-313)

În același timp, serve Domnului ne spune: „Nu trebuie să disperați... Partea voastră este să vă supuneți voința voinței Domnului Isus Hristos și, îndată ce veți face aceasta, Dumnezeu vă va lua în stăpânire și va lucra în voi atât

voința, cât și înfăptuirea, după buna Sa plăcere. Întreaga voastră ființă poate fi adusă sub conducerea Duhului lui Hristos și până și gândurile voastre Îi vor fi supuse.

Voi nu puteți să vă controlați emoțiile și impulsurile așa cum ați dori, dar puteți să vă controlați voința. Și puteți realiza o schimbare totală a vieții voastre. Supunându-vă voinței lui Hristos, viața voastră va fi ascunsă cu Hristos în Dumnezeu și va fi aliată puterii care este mai presus de toate căpeteniile și de toate stăpânirile. Veți primi de la Dumnezeu o putere și o nouă lumină care vă vor menține strâns uniți cu puterea Lui. Și veți putea primi chiar lumina unei credințe autentice. Dar voința voastră trebuie să coopereze cu voința lui Dumnezeu.” (Ellen White, *Minte, Caracter și Personalitate*, p. 320)

Gabriel Dincă, redactor-șef, Curierul Adventist

„Fără Duhul lui Dumnezeu,
numai cunoașterea
Cuvântului Său nu este
de nici un folos. Teoria
adevărului, neînsoțită însă de
Duhul Sfânt, nu poate
reînvia sufletul și
nici sfinți inima.”

(Ellen White, *Parabolele Domnului Hristos*,
ed.1980, p. 327)

Lupta și biruința creștinului

CSABAI GYULA-LÁSZLÓ

Îmbrăcați-vă cu toată armătura lui Dumnezeu, ca să puteți ține piept împotriva uneltirilor diavolului. Căci noi n-avem de luptat împotriva cămii și a sângelui, ci împotriva căpeteniilor, împotriva domniilor, împotriva stăpânitorilor întinericului acestui veac, împotriva duhurilor răutății cari sunt în locurile cerești. De aceea, luați toată armătura lui Dumnezeu, ca să vă puteți împotrivi în ziua cea rea, și să rămâneți în picioare, după ce veți fi biruiți totul. (Efes. 6,11-13)

In versetul 10, apostolul Pavel arată sursa puterii omului – omul poate fi puternic „în Domnul și în puterea tăriei Lui”. Lupta în care este antrenat fiecare creștin este foarte puternică și serioasă. Apostolul, prin descrierea dușmanului și a singurelor „arme” cu care putem birui, ne dă de înțeles că este vorba despre o luptă între viață și moarte.

De ce caracterizează Biblia această luptă cu asemenea cuvinte? Și dacă lupta este așa cum scrie Biblia, oare fiecare om trăiește conștient de această luptă? Împotriva a ce sau împotriva cui luptă omul?

În mijlocul popoarelor, al diferitelor culturi, s-a răspândit punctul de vedere conform căruia răul este doar o stare, ceva impersonal. Este ceva care este în om, acesta fiind singurul responsabil pentru existența răului. Scrierile marilor gânditori (Marx, Freud, Nietzsche) ne descoperă aceste lucruri. De aici este doar un singur pas până la ideea că istoria omenirii nu este altceva decât un joc al hazardului. Dar, fiindcă atât de mulți au suferit și atât de des au pierdut bătălii sau chiar au eșuat în lupta cu răul, datoria noastră morală este să aducem la lumină adevărata cauză a durerilor, a morții și a gândurilor distrugătoare.

Conform Bibliei, răul nu este o stare sau un fenomen. Răul este o *persoană*. Și Biblia îl numește pe nume: Satana (ceea ce înseamnă înamic) și Diablos

(cel care ne părăște). El este cel care încearcă orice, ca să convingă omul să facă toate relele posibile. În rugăciunea „Tatăl nostru”, Isus Hristos ne învață ca zilnic rugăciunea noastră să fie: „nu ne duce în ispită și ne izbăvește de cel rău”. Dumnezeu nu-l ispitește niciodată pe om (Iacov 1,13-14) și nu există nici o ispită pe care să n-o putem birui cu puterea lui Dumnezeu, pusă la dispoziția noastră (1 Cor 10,13).

Ce este ispită? În jurul acestei întrebări s-a creat o confuzie destul de mare. Majoritatea oamenilor cred că ispitele vin din afară: dintr-o împrejurare care s-a creat sau din partea unei persoane. Auzim de multe ori: „nu am putut să fac altceva în acea situație”, „m-a influențat atât de mult, încât nu am putut să rezist și am cedat”. Și, într-adevăr nu a putut să reziste, pentru că ispita nu își are originea în afara noastră.

Epistola lui Iacov, capitolul 1, versetele 14-15 ne dezvăluie că, în uneltirile lui Satana, lucrul cel mai rău este că el ne atacă dinăuntru și că suntem ispitiți prin propriile noastre gânduri. Omul care nu este sincer cu el însuși nu este atent cum încolțește în el distrugerea. Adevărata luptă se desfășoară înăuntrul omului, pentru că ispitele acolo se nasc. Ceea ce facem în final dovedește, de fapt, biruința sau eșecul nostru.

Satana cunoaște fiecare persoană. Știe care-i sunt punctele slabe și îl atacă exact acolo. Îi dă idei omului cu ce să se ocupe, la ce să aspire și, în final, doriința apare ca și cum s-ar fi născut în om. Își dă seama că își dorește acel lucru foarte mult și i se pare că ar fi un lucru bun.

„Apoi pofta, când a zămislit, dă naștere păcatului” – continuă apostolul Iacov – pofta înrădăcinată este rareori avortată! Atât de mult timp l-a ademenit pe om, că „își dă seama”: nu se poate rezista într-o asemenea situație. Și de aici doriința parcă ar avea o viață de

sine stătătoare, separată; așteaptă doar ocazia și păcatul se naște. În această fază, omul devine atât de orb, că nu vede și nu poate înțelege urmările faptelor lui. Păcatul aduce cu sine „plăcerile de o clipă”, așa că omul nici nu observă că a căzut în cursă. (Is. 44,20)

Și cel mai grav este că omul care a căzut în capcana păcatului se poate ridica foarte greu din situația în care este. Cu cât cedează mai mult în fața ispitei, cu atât mai mult omul devine vulnerabil în fața ispititorului. Devine o pradă tot mai ușoară, până când nenorocitul ajunge în starea de pierdere definitivă: „păcatul, o dată făptuit, aduce moartea”. (Iacov 1,15)

Este foarte clar acum că lupta noastră trebuie să se îndrepte împotriva răului care caută să se înrădăcineze în inima și în mintea noastră. Să nu lăsăm gândurile rele, necurate să se înrădăcineze! Să nu zămislească fapte! Să nu ajungă până la maturitate, pentru că este vorba despre durere și moarte aici, dar și despre moarte veșnică!

Și astăzi, Satana este întruparea inteligenței care a fost, atâta doar că acum el își folosește toată

„deșteptăciunea” pentru a înfăptui răul. Omul nu este pregătit și nici înarmat, ca să-l biruiască.

Trebuie să fim atenți la încă un lucru – o greșală. Dacă auzim cuvântul dușman, ne gândim imediat la un om – la un grup de oameni – care ne este împotriva, care vrea să ne doboare. Nici nu ne trece prin minte că Satana este păpușarul oamenilor care se atacă unul pe celălalt. Biblia ne învață să-i iubim pe oameni. Iar dacă omul face ceva împotriva noastră, să observăm cine este în spatele faptelor lui! Noi nu putem birui prin propria noastră putere răul care este în noi. Omul este o victimă a răului. Noi „nu avem de luptat împotriva cărnii și a sângelui” – să nu acuzăm și să nu judecăm. Oricine face un lucru rău, este sub influență străină. Răul pe care un om îl face nu este rău doar pentru altcineva, ci este rău și pentru el. Mai mult, cel mai mare rău i se face celui care a comis răul respectiv. Cât de ușor poate deveni cineva unealta răului pentru a face răul! (Matei 16,23-33)

În legătură cu lupta binelui cu răul, Isus Hristos are o parabolă scurtă: „Când omul cel tare și bine înarmat își păzește casa, averile îi sunt la adăpost. Dar, dacă vine peste el unul mai tare decât el și-l biruiește, atunci îi ia cu sila toate armele în care se încredea, și împarte prăzile luate de la el.” (Luca 11,21-22)

Cu această parabolă, Isus Hristos spune care este adevărata noastră stare când suntem stăpâniți de Satana. El este tare și bine înarmat și „își păzește casa”. Nu este ciudat? A reușit să construiască o casă în om? Dumnezeu ne spune să nu privim la neputința noastră. Trebuie să privim la El, pentru că puterea Lui este infinit mai mare decât a celui înarmat. El are putere să distrugă construcțiile celui rău.

Dar starea despre care vorbește Isus este cea mai mare tragedie: celui rău „averile îi sunt la adăpost” (în traducerea din limba maghiară – „tot ce are este în pace”). Și răul poate avea pacea lui. Dar pacea aceasta trăiește din indiferența strigătoare la cer, din lipsa gândirii curate, din adormirea conștiinței și din autoamăgire.

Există cale de ieșire? Isus Hristos spune: „Vine peste el unul mai tare decât el și-l biruiește”. Trebuie să vină unul mai tare, ca să-l izgonească, să-l

oblige să plece. „Îi ia cu sila toate armele” – continuă Isus. Și cel rău are arme, dar nici una dintre acestea nu trebuie să rămână în mâinile lui, pentru că va încerca să-și redobândească poziția.

Cuvântul lui Dumnezeu ne învață că omul trebuie să ceară ajutor din partea lui Dumnezeu, din partea Celui care este cel mai tare în această luptă. Dumnezeu nu va interveni niciodată împotriva voinței și a dorinței omului. Dar Isus spune în continuare: „Cine nu este cu Mine, este împotriva Mea; și cine nu adună cu Mine, risipește.” (Luca 11,23)

Cine nu vrea să facă binele, nu cere, nu cheamă pe „Cel mai tare”, acela va deveni, chiar fără să știe, unealta răului și dușmanul binelui. Nu există trei căi. Cine nu adună cu El, acela va risipi.

După ce prezintă adevăratul dușman, apostolul Pavel cheamă comunitatea și pe cititori ca să îmbrace toată armătura lui Dumnezeu. O singură nechibzuință sau o singură neatenție poate avea consecințe nefaste. Cel rău nu trebuie să plece doar parțial, ci cu totul, ca „să vă puteți împotrivi în ziua cea rea” – spune apostolul Pavel.

Ce înseamnă „ziua cea rea”? Potrivit Scripturii, această expresie are două semnificații: există în viața noastră personală zile rele (încercări, împrejurări grele etc.) și această expresie are o însemnătate mai largă, profetică. Ea se referă la acea perioadă a istoriei, când „din pricina înmulțirii fărădelegii, dragostea celor mai mulți se va răci” (Mat.24,12).

Putem vedea că, în această luptă, se decide într-adevăr cine învinge: viața sau moartea. Lupta aceasta este totuși „lupta cea bună” și nu una în care omul „lovește în vânt” (1 Cor. 9,26). *Lupta eficientă este lupta cea bună, fiindcă creștinul știe cine este dușmanul și îl cunoaște pe Cel care îi asigură biruința.*

Apostolul Pavel, care avea lupte foarte mari, a știut întotdeauna împotriva cui luptă. El știa cine stă înapoia nenorocitei unelte omenești. În închisoarea de la Roma, Pavel se gândea la drumul vieții lui, pe care l-a parcurs, și a scris: „M-am luptat lupta cea bună” (2 Tim. 4,7), „Pot totul în Hristos, care mă întărește” (Fil. 4,13).

Csabai Gyula-László, președinte,
Conferința Transilvania de Sud

„Fiii sunt o moștenire”

Iată, fiii sunt o moștenire de la Domnul, rodul pântecelui este o răsplată de la El. (Psalmi 127,3)

VALERIU PETRESCU

A început școala. Anul acesta, pentru mine, școala a început cu emoții speciale. Am avut ocazia să văd dintr-o altă postură miile de copii din familii adventiste, pe care părinții îi încredințează unor persoane care presupun că sunt competente ca să-i formeze pentru viață – adică profesorilor, învățătorilor și educatorilor. M-am întrebat cu strângere de inimă ce îi vor învăța aceștia pe copiii noștri. Cu siguranță că le vor transmite cunoștințele specifice specializării lor: limba română, matematică, geografie, istorie, științe naturale...

Dar ce îi vor învăța despre viață acești specialiști? Ce valori morale le vor transmite? Despre care Dumnezeu le vor vorbi? Gândindu-mă la toate acestea, devin din ce în ce mai conștient de nevoia urgentă de a avea tot mai multe școli adventiste în România, școli în care copiii noștri să învețe în primul rând să-L cunoască pe Dumnezeu, și apoi să acumuleze cunoștințe științifice.

Desigur, mă bucur că Școala Sanitară de la Brăila a primit o nouă promoție de viitori asistenți medicali, că Liceele Adventiste din Cluj, București și Craiova își continuă cu succes activitatea, că școlile generale din Târgu Mureș, București, Câmpenița și Craiova au fost din nou gazdele unei noi generații de boboci, că a reînceput forfota în cele câteva grădinițe deja cu „tradiție”. Dar ce sunt acestea pe lângă numărul de câteva mii de copii adventiști din țară care sunt „o moștenire” din partea Domnului, nu numai pentru familiile lor, ci pentru întreaga biserică!

Cred din toată inima că biserica din țara noastră trebuie să prețuiască enorm această „moștenire”. Când văd o biserică plină de copii și de tineri, simt că acolo este speranță. Când văd o biserică în care lipsește acest freamăt de viață – care sunt copiii și tinerii – mă întristez și mă rog ca Dumnezeu să Se îndure de noi. Ce facem însă cu această „moștenire” pe care Dumnezeu ne-a dat-o? Societatea investește enorm pentru câștigarea lor și unul dintre mijloacele cele mai eficiente este școala. De fapt, școala face ceea ce Dumnezeu rânduisese să facă familia, adică să formeze oameni, oameni pentru Împărăția Sa. Doar că școala de astăzi nu mai formează oameni pentru Împărăția lui Dumnezeu! De-abia dacă reușește să formeze oameni pentru împărăția acestei lumi...

Cred că fiecare dintre noi, părinții în primul rând, dar și bisericile locale, conferințele și Uniunea, ar trebui să ne preocupăm mai mult să oferim acestei „moșteniri”, pe care ne-a încredințat-o Dumnezeu, un mediu mai sănătos, în care să se dezvolte. Ar trebui să înființăm mai multe grădinițe (și nu e deloc costisitor), mai multe școli primare (și iarăși nu costă prea mult), mai multe școli secundare și de toate gradele, în așa fel încât „moștenirea” noastră să se afle la loc sigur. Altfel, într-o zi, vom auzi glasul Stăpânului întrebându-ne: „Unde este turma aceea de care erai atât de mândru?”

Valeriu Petrescu, director, Departamentul Educație, Uniunea Română

Ai carte, ai parte!

Ai carte, ai parte! este una dintre zicalele cele mai cunoscute şi crezute. Ceea ce n-a consemnat însă înţelepciunea populară este ce înseamnă această „parte”. În esenţă, zicătoarea nu face nimic altceva decât să recunoască locul pe care îl are educaţia instituţionalizată în societatea în care trăim. Având acest crez în minte, ne conformăm lui. Ni se pare că dintotdeauna a fost aşa. Ne-am obișnuit atât de mult cu modelul acesta, încât nu mai putem concepe educaţia fără şcoală.

Nu ştim însă că „partea” din proverb are şi o faţă întunecată: în aceeaşi măsură în care formează, şcoala deformează. De fapt, formează într-o direcţie care de multe ori vine în contradicţie cu ceea ce înseamnă adevărata educaţie. Puterea pe care o are şcoala în formarea personalităţii şi a caracterului a transformat şcoala într-o unealtă de control. Nu e de mirare faptul că, după instalarea comunismului în România, una dintre primele măsuri luate pentru consolidarea puterii a fost desfiinţarea învăţământului „privat” şi transformarea învăţământului „de stat” în singura formă legitimă de educaţie. Prin intermediul şcolii, s-a impus populaţiei o viziune despre lume şi viaţă care servea intereselor şi doctrinelor comuniste. Forţa de influenţă a şcolii se bazează pe câteva elemente fundamentale:

- a) perioada de timp petrecută în şcoală
- b) relaţia elev-profesor-colegi
- c) relaţia elev-informaţie

Fără a intra prea mult în detalii, este suficient să amintim că un elev petrece între 4-8 ore în şcoală, adică de două ori mai mult decât cu părinţii. La aceasta se adaugă presiunea pe care o exercită colectivul asupra individului şi influenţa profesorului, ca model şi transmitător de valori. În plus, capacitatea analizei critice este aproape absentă sau minimă pe o mare perioadă de timp (în special în primele cicluri şcolare). Cel mai important element formativ

sau deformant (depinde din ce perspectivă privim lucrurile) este relaţia elevului cu informaţia. Foarte mulţi cred în mitul „neutralităţii informaţiei”, adică „doi şi cu doi fac patru, indiferent de ce religie ai”. Lucrul acesta poate că este valabil în matematică, însă când ajungem la biologie, geografie, literatură – şi lista poate continua – informaţia nu mai e atât de „neutră”. În felul acesta, se transmit valori şi principii care condiţionează felul în care copilul va gândi şi va analiza lumea. Această putere de influenţă a şcolii a determinat folosirea „învăţământului instituţionalizat” ca forţă de modelare a conştiinţei populaţiei. În funcţie de orientarea ideologică a puterii, se impun modele şi valori care, de multe ori, sunt contrare Bibliei.

Dincolo de conflictul existent în România între învăţământul de stat şi cel particular, alternativa învăţământului particular adventist trebuie luată în calcul din perspectiva contextului menţionat.

În Biserica Adventistă din România, percepţia conceptului de „Institut adventist” poartă amprenta lăsată de regimul trecut. În conştiinţa multora, „Institutul Teologic Adventist” înseamnă doar „şcoala de pastori”, pentru că doar atât a permis regimul comunist. Ideea de învăţământ adventist pare inutilă şi intră în conflict cu supremaţia crezului că „învăţământul de stat e mai bun decât cel particular”. Poate că e adevărat, însă ce defineşte, ce înseamnă „mai bun”? Biserica Adventistă mondială a investit şi investeşte în educaţie nu pentru a face concurenţă sistemului educativ de stat, ci pentru a oferi o alternativă celor care vor să se educe şi să-şi educe copiii, pornind de la o concepţie despre lume şi viaţă, bazată pe revelaţia divină, şi nu pe modele care servesc interesele puterii politice.

Dincolo de paşi nesiguri şi de început şi dincolo de nedeşăvârşirile care există, Institutul Teologic Adventist încearcă să fie una dintre uneltele pe care Dumnezeu le foloseşte pentru transmiterea „cunoştinţei despre El” în lume. Acesta este scopul înfiinţării celor două secţii care s-au adăugat secţiei de Teologie: Litere şi Asistenţă socială.

După mai mult de cincisprezece ani de la revoluţie, Biserica Adventistă din România are nevoie de o „revoluţie în viziune”: Institutul Teologic Adventist înseamnă mai mult decât o „şcoală de popi” – este o universitate în creştere, care formează şi va forma oameni pentru care „Ai carte, ai parte!” înseamnă nu doar o meserie bună, ci un fel de a trăi care să-i ajute să aibă parte de Cer.

Laurenţiu Ionescu, lector univ. drd., ITA, Cernica

Educație pentru veșnicie

Totul a început în 1998, cu o grupă de grădiniță, în Comunitatea Învingători. A urmat anul 1999, când a fost înființată clasa I în spațiul oferit de Comunitatea Labirint, loc de început pentru principalele instituții adventiste din România. Speranța a fost împlinită în anul 2002, când a fost găsit spațiul de pe strada Căuzași nr. 43. Așa s-ar putea puncta istoria primei școli primare adventiste din România – Școala „Mihai Ionescu”.

A fost greu, dar frumos; au fost bariere, dar le-am trecut; au fost dezamăgiri, dar le-am înfrânt. Totul prin credință, nădejde și dragoste. Dragoste pentru Cuvânt, pentru copii, pentru Dumnezeu.

Un nou an școlar a început. Sediul renovat de curând, autorizația de încredere acordată pentru cele trei niveluri de învățământ – preprimar, primar și gimnazial –, personalul didactic calificat și oferta educațională i-au încurajat pe părinți să-și înscrie copiii și să recomande școala și prietenilor.

În prezent, Școala „Mihai Ionescu” funcționează cu trei grupe de grădiniță, patru clase primare și trei clase gimnaziale, fiind înscriși circa 150 de copii. Personalul didactic este calificat, cu studii superioare, și este structurat astfel: șapte institutori (trei educatoare și patru învățătoare) și doisprezece profesori.

Pentru desfășurarea în bune condiții a procesului educativ, școala dispune de spații corespunzătoare pentru fiecare clasă și grupă de grădiniță, precum și de sală de sport și cabinet medical. În cursul acestui an școlar se vor amenaja corespunzător sălile de clasă pentru gimnaziu și câte un laborator de biologie, fizică-chimie și informatică, având încredințarea că Dumnezeu va sensibiliza persoanele potrivite să ajute aceste proiecte.

Cursurile se desfășoară în conformitate cu programa aprobată de M.E.C., oferind în plus, la decizia școlii, opționale de limbi străine (engleză și germană), activități extracurriculare (instrument muzical, înot), precum și activități cultural-artistice, de sănătate și recreative. Se dorește ca dimensiunea religioasă a educației să fie prezentă în școală, nu doar la orele de religie, ci în tot ce se întâmplă aici. De serviciile suplimentare oferite de Școala „Mihai Ionescu” se poate beneficia prin opțiunea părinților: servirea mesei (meniu vegetarian), program de efectuare a temelor și transport.

MISIUNEA ȘCOLII

Școala „Mihai Ionescu” își propune să dezvolte, în parteneriat cu biserica și comunitatea locală, un mediu favorabil învățării, bazat pe valorile spiritual-morale ale Bibliei, în care fiecare individ să beneficieze de șansa dezvoltării sale fizice, intelectuale, spirituale și emoționale, pentru a fi pregătit pentru o treaptă superioară de educație – educație pentru veșnicie.

Principalul obiectiv pentru anul școlar 2005-2006 este ridicarea standardelor calitative ale școlii prin proiecte, programe, cercuri pe discipline, desfășurate intern sau în parteneriat cu alte instituții similare din țară și din străinătate. Acestea îi vor antrena și îi vor motiva pe elevi pentru mărturisirea Evangheliei prin vorbe, fapte și atitudini.

Profetul bisericii noastre, Ellen White scria:

„Nimic nu este de o mai mare importanță ca educarea copiilor și a tinerilor noștri. Biserica trebuie să manifeste și să stârnească un profund interes în această lucrare, pentru că acum, mai mult ca oricând, Satana și oștirea lui sunt hotărâți să-i înșele pe tineri sub stindardul întunecat, ce conduce spre ruină și moarte.” (Ellen G. White, *Sfaturi pentru părinți, educatori și elevi*, p. 135)

Educația copiilor noștri într-o școală a bisericii nu este un moft, ci o responsabilitate, o misiune sfântă, a cărei măreție doar veșnicia o va descoperi în adevărata ei importanță. Cadrele didactice sunt conștiente de importanța lucrării pe care o au de făcut – pregătirea copiilor să devină adevărați oșteni ai Domnului. De aceea, încă de la prima întâlnire în plen au decis să se consacre lui Dumnezeu pentru această nobilă lucrare. Contăm, de asemenea, pe rugăciunile întregii biserici, pentru că educația copiilor noștri este o lucrare a tuturor. Așteptăm ca Domnul să Se îndure de noi, să lucreze prin noi și să binecuvânteze școala Sa.

Romică Sârbu, director,
Departamentul Educație, Conferința Muntenia

Liceul Teologic Adventist

„Ștefan Demetrescu” București

Unde, la margine de București, într-un spațiu cu mai mult oxigen decât în alte zone, se înalță câteva clădiri printre care și cele ale Liceului Teologic Adventist. Pușini sunt cei care nu știu că în România funcționează trei licee adventiste și mulți sunt cei care nu cunosc sau sunt dezinformați în ceea ce privește procesul instructiv-educativ din aceste licee.

Liceul din București, ca și celelalte două licee, este liceu de stat, dar subordonat Bisericii A.Z.Ș., de aceea tinerii noștri au posibilitatea să studieze într-o atmosferă creștin-adventistă, fără a plăti taxe de școlarizare. Disciplinele de studiu aferente filierei teoretice sunt cele aprobate de Ministerul Educației și Cercetării, comune tuturor liceelor din România, ceea ce permite absolvenților liceului să aibă aceleași șanse de a accede în învățământul superior. Disciplinele de studiu aferente filierei vocaționale sunt propuse de biserica noastră și aprobate de M.E.C. Aceste discipline oferă celor interesați posibilitatea de a pătrunde mai profund în comoara inestimabilă a Scripturii, de a-și dezvolta și consolida caracterul creștin. Deci s-ar părea că, din punct de vedere instructiv, nu este deosebire între liceele adventiste și alte licee din țară. Spun „s-ar părea”, deoarece realitatea demonstrează altceva.

Noțiunile transmise elevilor nu sunt prezentate ca simple informații, necesare pentru pregătirea lor intelectuală, ci sunt prezentate din perspectiva creștină, dezideratul profesorilor fiind acela de a-i ajuta pe elevi să se apropie mai mult de Dumnezeu. Preocuparea profesorilor vizează dezvoltarea armonioasă a personalității tinerilor, elevul fiind persoana asupra căreia se concentrează atenția și munca lor. Programul profesorului din L.T.A. nu se limitează la orele cu clasa, ci, oferind din timpul său, profesorul organizează ore suplimentare pentru elevii care doresc să se pregătească mai mult și pentru elevii care au dificultăți în pregătire.

Temeinica pregătire a profesorilor și a elevilor se concretizează în rezultatele absolvenților: promovabilitate 100% la examenul de bacalaureat (locul VI între liceele bucureștene), mulți absolvenți admiși la facultăți de stat (Automatică, Medicină, A.S.E., Farmacie, Litere), iar alții la I.T.A. Cernica. Nu ceea ce am prezentat până aici reprezintă partea cea mai frumoasă și mai interesantă a vieții din Liceul Teologic Adventist. Nu pentru a-i pregăti doar pentru viața de pe pământul acesta, plin de „spini și pălămidă”, a fost înființat acest liceu, ci mai ales pentru pregătirea lor spirituală – pentru ca tinerii să învețe într-o școală al cărui spațiu să nu fie poluat de fapte, gesturi sau vorbe neplăcute – și pentru modelarea caracterului lor.

În comunitatea liceului, îndrumați de pastor, elevii învață să prezinte un mesaj spiritual, să slujească semenilor, să facă lucrare misionară și alte activități utile. Elevii înzestrați cu voci pot să le perfecționeze aducând slavă lui Dumnezeu în corul liceului.

Seară de seară, culoarele și curtea sunt pline de animație, de elevi cu cărți de cântări, cu Biblii, îndreptându-se spre cantină. Începe altarul de seară, momentele de închinare colectivă, care înalță sufletele elevilor spre „Cel care a făcut cerul și pământul, marea și izvoarele apelor”. Ce minunat este să începi și să termini ziua cu Dumnezeu! Sunt multe de povestit, dar „Vino și vezi!”.

Mulțumim Domnului că pe plaiul românesc funcționează și astfel de școli.

Adrian Mihalcea, director, Liceul Teologic Adventist București

Grădina Edenului

La început, Dumnezeu a creat o grădină și pe oameni. Totul era desăvârșit. Creațiunea s-a terminat în șase zile și a fost încoronată prin a șaptea zi – Sabatul. Dar a mai fost ceva care nu s-a încheiat atunci, și anume educația.

Creațiunea a fost doar începutul ei.

„Pentru a pricepe ce cuprinde lucrarea de educație, avem nevoie să luăm în considerație atât natura omului, cât și scopul pe care l-a urmărit Dumnezeu prin crearea lui. Trebuie să ținem, de asemenea, cont de schimbarea din condiția omului, prin faptul că el a ajuns să cunoască răul, și de planul lui Dumnezeu de a-și atinge, chiar și în aceste condiții, scopul slăvit în educarea rasei umane.

Când Adam a ieșit din mâinile Creatorului, era asemănător cu Cel care l-a făcut, ca natură fizică, mentală și spirituală. „Dumnezeu a făcut pe om după chipul Său” (Geneza 1,27), iar scopul Lui a fost ca omul să descopere cu atât mai mult acest chip, cu cât trăia mai mult – să reflecte din ce în ce mai fidel slava Creatorului. Toate facultățile sale puteau fi dezvoltate; capacitatea și vigoarea lor trebuiau să crească neîncetat. Pentru exercitarea lor, s-a deschis un orizont larg și un câmp glorios. Tainele universului vizibil – „minunile Aceluia a cărui știință este desăvârșită” (Iov 37,16) – îl invitau pe om să le studieze.” (Ellen.G. White, *Educație*, p. 15, 16)

După mulți ani, și în România a fost un început. Pentru prima dată au apărut trei licee adventiste. Unul dintre acestea s-a înființat la Craiova. Totul a pornit de la un vis. După Conferința Generală de la Indianapolis, 1990, eram împreună cu un prieten pastor undeva, pe malurile Oceanului Pacific, vizitând o școală adventistă – Monterey Bay Academy. Locația a fost cumpărată de la Guvernul american cu un dolar. Acolo fusese o bază de submarine americane, și acum era o frumoasă școală adventistă. Atunci m-am gândit la înființarea de școli adventiste în România. Întors acasă, am început discuțiile pentru înființarea acestor școli cu Departamentul Educație al Uniunii Române. La început, au fost înaintate propuneri pentru București și

Craiova. Cei de la Cluj au aflat și s-au alăturat și ei. După ce au fost obținute aprobările necesare de la Secretariatul de Stat pentru Culte și de la Ministerul Educației și Cercetării, primul liceu care a început să funcționeze a fost cel din Cluj, în anul 1992.

Deoarece în anul 1992 s-a înființat Conferința Oltenia, înființarea Liceului Adventist din Craiova a fost amânată cu un an. În toamna anului 1993, în clădirea căminului Liceului de Chimie din Craiova, au început să funcționeze primele clase: teologie-filologie și matematică-informatică. Unul dintre cei care au luptat mult pentru acest început a fost pastorul Romulus Chelbegean, Directorul de Tineret al Conferinței Oltenia de la acea dată. Primul director a fost domnul Dine Pavel. De-a lungul anilor, școala s-a dezvoltat, și, pe lângă clasele de liceu, cu cele două specializări (teologie-filologie și matematică-informatică), s-a format o grădiniță cu două grupe, o școală primară, și de doi ani, a început și gimnaziul. Astăzi, în școala noastră învață 350 de elevi.

Examenul de bacalaureat a constituit o prioritate și în același timp o bună recomandare, diploma fiind obținută la Colegiul Național „Carol I”, unul dintre cele mai bune licee din România. Pe lângă aceasta, mulți au absolvit colegii și universități, un loc principal fiind Institutul Teologic Adventist de la Cernica. Deja generații de absolvenți sunt astăzi angajați ca pastori în diverse locuri din țară.

Dorim ca țința noastră – Educație pentru caracter – să fie realizabilă în viață prin dezvoltarea fiecărui elev al școlii noastre, pentru ca ei să poată fi lucrători pentru Hristos și cetățeni ai Împărăției veșnice.

Constantin Popescu, director, Departamentul Educație, Conferința Oltenia și al Liceului Adventist „Onisim”

Liceul Teologic Adventist „Maranatha” Cluj

Pentru Conferința Transilvania de Nord, Liceul Teologic Adventist „Maranatha” (L.T.A.) este cel mai important centru adventist de educație din teritoriu. În acest atelier educațional, an după an, Marele Învățător înmoaie lutul, în dragostea Sa și amestecă, în torentul de cunoștințe, „învățtură după învățtură”, influențe sfinte, emoții curate, motivații spre înalt și scopuri nobile, pentru a obține vase diverse – caractere, vieți și destine – în stare să facă față cerințelor practice ale vieții actuale și viitoare.

Cuvântul din partea Domnului, rostit de președintele Conferinței Transilvania de Nord, fr. Ernest Szasz, tuturor elevilor, profesorilor și părinților prezenți în sala de capelă a L.T.A. „Maranatha”, la începutul anului școlar 2005-2006, a fost: „Căutați-L pe Isus!” El are o dublă valență: căutarea lui Isus prin studiul Scripturii și al științei și implică tot timpul, cere toate energiile de care dispunem în mod individual și solicită toate resursele și dotările liceului.

Cu ocazia deschiderii anului școlar, directoarea liceului, prof. Aurora Szentagotay, anunța ținutele pentru noul an școlar: sporirea calității procesului de învățământ, în vederea creșterii impactului educației în atingerea standardelor de viață specifice societății moderne de integrare în Uniunea Europeană și, mai presus de toate, creșterea calității educației, în vederea atingerii standardelor de viață specifice căminului ceresc.

Accentul prioritar va fi pus de cele 16 cadre didactice pe realizarea unui echilibru între dezvoltarea spirituală și formarea unor personalități active, competente, motivate, creative, capacitatea de a lua decizii care să permită integrarea elevului într-o societate în permanentă schimbare.

Ce este Liceul Teologic Adventist „Maranatha” pentru cei 125 de tineri care anul acesta vor frecventa cursurile la zi? Mai întâi este o școală ca toate celelalte, care dispune de o bază materială modernă: 6 săli de curs, 18 camere de internat, o bibliotecă, o sală de cult, o sală de sport și 2 laboratoare de informatică. Corpul profesoral este alcătuit din 16 cadre didactice calificate, din care 14 au rămas în continuare din anii anteriori. „Maranatha” este o școală a cărei infrastructură a fost reînnoită cu sprijinul Primăriei, care anul acesta a

realizat reabilitarea instalației de încălzire, în valoare de 43.000 RON, iar cu sprijinul bisericii s-a reușit izolarea pereților externi din camerele de internat, precum și igienizări și finisări interioare, în valoare de 25.000 RON.

Apoi este o școală care prezintă garanția unui proces didactic de succes, pentru că procentul de 91% de promovabilitate la examenul de bacalaureat al absolvenților noștri, în anul 2005-2006, se situează peste media instituțiilor de învățământ similare. Nu degeaba, încă din prima sesiune de admitere organizată la „Maranatha”, toate cele 28 de locuri din clasa a IX-a au fost ocupate de „boboci”.

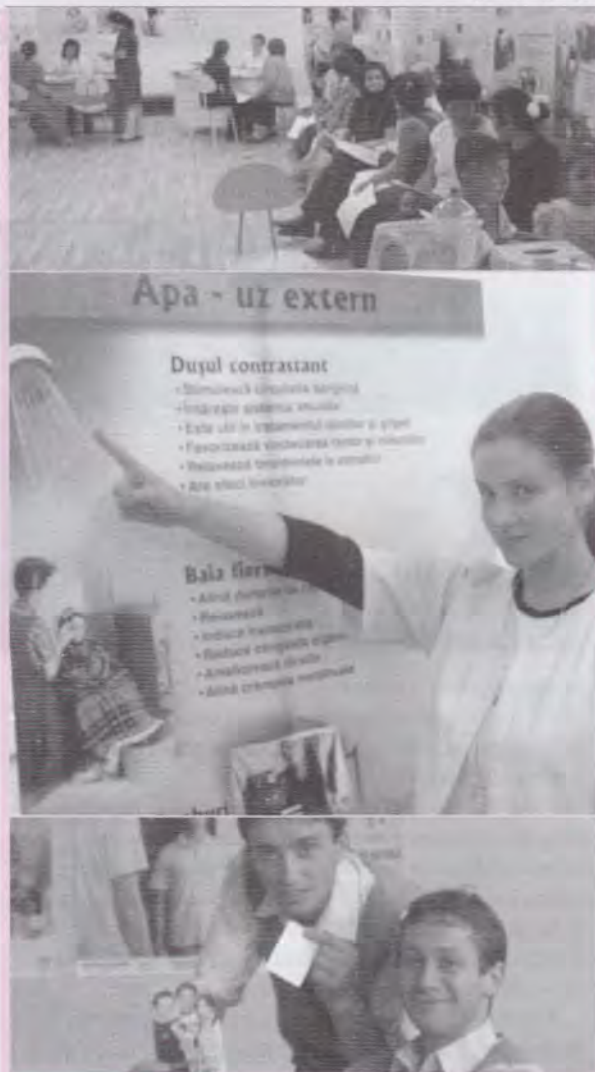
Garanțiile nu sunt numai în domeniul didactic sau material, ci și în cel spiritual. În anul 2004-2005, 25 de elevi au încheiat legământ cu Domnul. Anul acesta, la comunitatea Liceului „Maranatha”, s-au adăugat 25 de suflete. Era o zi frumoasă de mai. Serviciul divin de botez a avut loc la Comunitatea „Speranța” din Cluj și a fost oficiat de capelanul liceului, Iosif Suci.

Dar cred că farmecul, justificarea și specificul advent sunt date de activitățile extracurriculare. Ele au fost din belșug anul trecut și se vor reedita și diversifica anul acesta. Amintim aici: activități TinSerV, cu nominalizare în presă, în colaborare cu Primăria din Cluj, activitățile sociale desfășurate la Căminul pentru seniori din Cluj, Concursul „Caracterul frumos”, nelipsite „altare” de dimineață și de seară, serviciile divine de final de săptămână, serile de părtășie, cu joc, concursuri și invitați speciali, cursuri de dirijare, cursuri de omiletică, serbări, festivalul de creație, vizite în diferite biserici cu susținere de program muzical, zilele româno-american, organizate în vederea întăririi relațiilor cu sponsorii, seminarii cu diverse teme, formarea unor cercuri: artistic, literar, arte plastice și muzică. Toate acestea au în vedere, pe lângă pregătirea academică, o pregătire specifică pentru slujirea bisericii și a semenilor.

Romeo Asanache, director, Departamentul Educație, Conferința Transilvania de Nord

Vacanță în misiune

Nimeni nu știa prea bine ce urma să se întâmple. Se contura însă ceva promițător și rodnic, deși nu părea ca natura să-și ofere coșul ei plin cu de toate. Eram ca un grădinar care, neștiind de ce – sau poate condus de o Forță Superioară și subtilă – tot udă și tot sapă, nepretinzând nici o recompensă de la pământul sterp. Aceasta, poate din sentimentul datoriei, poate din dragostea de glie sau, mai probabil, datorită asigurării venite din partea acelei Forțe Divine, care spune că munca este oricând răsplătită.

În ziua aceea de început de iulie, natura părea să se împotrivescă oricărei inițiative, oricărei acțiuni, iar ploaia care curgea încă din zori își arăta hotărârea de a spăla orice gând și orice plan care s-ar fi născut în mintea noastră finită, îndemnându-ne să nu lucrăm.

Era aproape seară când m-am întâlnit cu Claudiu Gâjman și Felix Mușat, studenți la Institutul Teologic Adventist, pentru a face primele planuri. A doua zi, încă din zori, Ioana Stoica și Petru Dobrovski, de la Școala Sanitară Postliceală din Brăila, urmau să vină și ei cu ideile lor, completând entuziasmul spiritual al celor doi viitori pastori cu o puternică inițiativă pentru îmbunătățirea sănătății oamenilor. Toți patru, sosiți acum la Glina, erau cuprinși

într-un proiect pilot de consumare a unei vacanțe de vară într-o provocatoare practică studențească.

Ceva sună nefiresc în proiectul acesta. Tineri fără câști care să le sune în urechi până la asurire? Studenți care refuză să plece la părinții lor aflați la muncă în capitale cu renume european? Elevi care să aleagă altceva decât nesfârșitele ore în fața televizorului? Tineri care să schimbe locuința părintească aflată în localități pline de tentații – București, Câmpina – pentru a-și petrece vara la Glina?

Elementul provocator pentru ei era chiar specificul zonei în care acceptaseră să lucreze – un slab interes pentru cele sfinte. Fiecare făcuse cunoștință într-un fel aparte cu Dumnezeu, ceea ce îi făcea parcă să se simtă îndatorați față de Cel care le aducea zilnic atâta bucurie și binecuvântare. Erau însă conștienți că nu le va fi ușor.

Gânduri ca acestea le umpleau mintea hotărâtă să facă ceva pentru Domnul lor care, cu secole înainte, a trecut pe aici, prin satele Galileii prăfuite, în care nu se vedea nici un interes spiritual.

De unde să înceapă și ce să facă? Care să fie primul om spre care să facă primul pas? Așa s-a născut ideea: „Începem cu primarul”. Au urmat apoi zile petrecute pe genunchi pentru a găsi curajul de a merge singuri în audiență la omul care, sperau ei, putea să deschidă drumul unei veri petrecute în slujirea semenilor.

Și așa s-a întâmplat. Întâlnirea cu primarul și prezentarea proiectelor a fost începutul unei relații care urma să continue în folosul lucrării Celui Atotputernic.

În mai puțin de o săptămână, casă după casă primea vizita tinerilor și o invitație la prima expoziție de sănătate care avea loc acolo. Așa că seară de seară, școala aduna în sălile ei cu mult peste o sută de oameni uimiți de ajutorul dezinteresat al tinerilor. Pe lângă analizele și consultațiile gratuite, oferite de medici competenți, interesul era captat și de prezentările legate de un stil sănătos de viață, în concordanță cu legile Dumnezeului nostru. Aceasta a fost și premisa de la care s-a pornit spre ideea înființării unui club de sănătate, care să funcționeze aici în două din duminicile fiecărei luni.

Și iată că prin această inițiativă a putut fi atrasă atenția unei societăți până atunci nepăsătoare față de Cuvântul lui Dumnezeu. Pentru a răspunde nevoilor zecilor de oameni care au participat la acest eveniment a fost nevoie de ajutorul tinerilor din Comunitatea Foișor, care au adus tot elanul și sprijinul lor. În vestirea Evangheliei, fiecare sfârșit de activitate corespunde unui moment de planificare pentru ceea ce va urma.

După alt timp de rugăciune, în biroul primarului, înarmați cu dosarul TinSerV, oferindu-se pentru servicii în folosul comunității, tinerii primesc răspunsul: „Băieți, aveți libertatea să lucrați la orice familie din comună, iar dacă cineva nu are încredere în voi, am să merg personal să depun garanții”.

Săptămânile care au urmat au adunat multe zile în care de dimineața pînă seara au lucrat în casele oamenilor neputincioși, împrietenindu-se cu ei și prezentând vecinilor o altă față a religiei creștine. Au fost zile frumoase, când nici măcar soarele dogoritor al verii nu a putut întrerupe lucrarea lor credincioasă, zile terminate în epuizare fizică, dar cu satisfacția că au trăit ca adevărați urmași ai Domnului lor scump.

O singură problemă umbrea slujirea lor voioasă: timpul curgea prea repede și nevoile oamenilor erau departe de a fi rezolvate. Așa cum era planul cu care au pornit la lucru, în afara proiectelor deja împlinite, mai rămânea un singur proiect care aștepta să își găsească și el aplicarea: Școala Biblică de Vacanță, program pentru care se rugau să atingă inimioarele sensibile ale celor cincizeci de copii, dintre care cei mai mulți își petreceau timpul pe stradă.

Ioana lucrase deja zile în șir pentru pregătirea materialelor, așezate de acum în cutii, gata să ajungă în mâinile micuților dornici să participe.

Fiind în vizită la primar, cel care încurajase toate activitățile lor de până acum, studenții aveau să primească din partea lui mai mult decât speraseră ei. „Am un plan mai bun pentru voi. Acum școala este în renovare și nu v-aș putea oferi un spațiu tocmai bun. Am vorbit cu directorul școlii și ne-am gândit că, după începerea școlii, am putea găsi un timp mult mai prielnic pentru această activitate. Atunci lucrările vor fi terminate, iar toți copiii comunei vor putea fi prezenți. Și bineînțeles că noi vom fi acolo și vă vom ajuta cu ce mai aveți nevoie”.

Ne pregătim deci de o școală biblică specială. Aici și acum îi invităm pe oameni la un club de sănătate și la o școală biblică, dar mai frumos va fi atunci când Dumnezeu ne va chema la o altfel de școală și la o altfel de vacanță în Împărăția Sa.

Beniamin Ciurea, pastor,
Comunitatea Foișor, București

Evenimentele din trim. IV 2005

În cadrul unei strategii pe termen lung, de înviore a vieții bisericii, Uniunea de Conferințe a programat pentru fiecare trimestru câte o temă spirituală de valoare actuală și care răspunde nevoilor acute ale poporului nostru.

Astfel, tema trim. IV 2005 este „Sabatul – o pregustare a Împărăției Cerurilor”. Ea urmărește revitalizarea serviciilor divine și a experienței individuale de sfințire a Sabatului, precum și o reafirmare a identității noastre sabatariene.

SABATUL – O PREGUSTARE A ÎMPĂRĂȚIEI CERURILOR

Uniunea și Conferințele pregătesc o serie de evenimente locale, regionale sau naționale, cu materiale ajutătoare, însoțite de un ghid de pregătire a evenimentului:

Octombrie

Sabatul 2: **Sabat dedicat Bibliei: „Biblia – Scutul și apărarea noastră”** – local

Sabatul 3: **Sabat dedicat Spiritului Profetic** – local

Sabatul 4: **Sabat dedicat aniversării zilei de 22 octombrie 1844** – regional (pe județe) și local

Noiembrie

Sabatul 1: **Convenția națională despre Sabat** – la Stupini
Într-unul din Sabatele 2, 3 sau 4: **Sabatul Tineretului** – local

Decembrie

Sabatul 1-2: **Săptămâna de rugăciune** va avea ca subiect asociat „Sfințirea Sabatului în mileniul III”.

Într-unul din Sabatele 3 sau 4: **Sabatul părtășiei** – local

Ianuarie 2006 – va încheia șirul Sabatelor speciale:

Sabatul 1: **Sabatul misiunii** – local

Sabatul 4: **Sabatul deschis pentru ne-AZȘ** – local

Pentru detalii, puteți consulta pastorul de district, Conferința sau Uniunea.

Evanghelia pe meleaguri africane

EMILIAN TITUS ȚĂRAN

WELCOME TO UGANDA! Bine ați venit în Uganda! au fost cuvintele adresate de președintele Uniunii din Uganda celor două echipe de misionari evangheliști din România respectiv Cehia și Slovacia. Pentru a doua oară consecutiv, prin sprijinul acordat de către Global Evangelism Organization, șapte misionari din România, au predicat Evanghelia pe meleaguri africane. Tineri și inteligenți, având curaj și spirit de sacrificiu, cei cinci studenți ai Institutului Teologic Adventist: Ovidiu Lungu, Mihai Papadopolu, Palfi Miklos, Radu Chirvăsuță, Paul Balaban și pastorii Laurențiu Nistor, capelan al Liceului Adventist din București, și Emilian Titus Țăran, pastor în districtul Fieni, jud. Dâmbovița, au conlucrat cu Duhul lui Dumnezeu pentru salvarea de suflete.

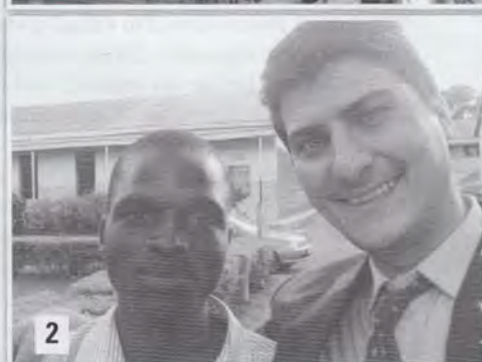
Timp de 16 seri, în perioada 15-30 iulie, flacăra Evangheliei a aprins sute de inimi. Credința și sufletele noastre, inima și viața lor au fost atinse într-un mod inedit de puterea lui Dumnezeu. Ne-am bucurat cu cei ce se bucurau, am plâns cu cei ce plângeau; bariere și prejudecăți au dispărut una câte una. Atât evenimente neprevăzute, cât și întâmplări deosebite au marcat experiența noastră. Pentru fiecare, locul de evanghelizare a fost terenul de luptă al lui Dumnezeu împotriva duhurilor necurate. Oameni posedați de demoni, generatoare de curent distruse, instigatori, ploii și nori de praf au pus la grea încercare tenacitatea și credința noastră. Cu toate acestea, la

sfârșitul fiecărei seri, răsună bucuria biruinței alături de Dumnezeu.

Aflându-mă pentru a doua oară în Uganda, am crezut că, pentru mine, lucrurile vor decurge mai ușor.

Însă nu aveam de unde ști ce îmi rezervase Dumnezeu. În ziua premergătoare începerii evanghelizării, am aflat că nu voi avea traducător, deoarece audiența mea va fi formată din persoane care cunosc bine limba engleză. Predicarea cu translator îți oferă avantajul timpului de gândire și de ordonare a cuvintelor sau a frazelor. Era pentru prima dată când trebuia să predic în engleză, fără traducător. Și nu doar o predică, ci optsprezece predici. Și acesta a fost abia începutul. Apoi, a urmat a doua veste: Colegiul Adventist. (foto 1)

Înființat în 1949, în districtul Wakiso, la 45 de kilometri de Kampala, capitala Ugandei, Colegiul Adventist, Light College Katikamu, este unul dintre cele mai bune din țară. Astăzi, are peste 900 de studenți, cu media de vârstă cuprinsă între 14-24 de ani. Dintre aceștia, 60% sunt fete, iar 40% - băieți. Tinerii sunt de pretutindeni, din țară și din afara ei: Nigeria, Kenia, Sudan, Ruanda. Datorită standardelor înalte, atât tineri musulmani, cât și penticostali, catolici, anglicani, au ales pentru educația lor această școală. Directorul școlii spunea: „Ținta noastră este de a predica Evanghelia acestor suflete. Primind o învățătură solidă, chiar dacă nu se convertesc în timpul școlii, ei vor lua cu ei, în familiile lor, la locurile de muncă, principiile învățate și practicate aici”. Școala dispune de un corp profesoral ce numără 50 de profesori, dintre care doar 19 sunt

advențiști și doi pastori. Numărul studenților advențiști nu depășește 20% din totalul de 900 (foto 2). Cu adevărat audiența mea era deosebită. Însă imediat am realizat a doua dificultate. Trebuia să adaptez neapărat predicile pentru vârsta lor. Și nu mai aveam decât o zi la dispoziție. Materialul primit de noi se adresa adulților și m-am întrebat: „Doamne, ce voi face? Trebuie să predic fără traducător... și cred că pot face lucrul acesta. Dar trebuie să adaptez și mesajul. Te rog, ajută-mă!”

Vineri dimineața, a avut loc ultima întâlnire de lucru înainte de începerea evanghelizării. Într-una din pauze, Beny Moore, coordonatorul nostru, mi-a arătat un program. Cu doar două zile înainte de plecarea sa din America spre Uganda, primise un DVD care conținea un program de evanghelizare, cu mențiunea de a verifica acest program și a le transmite impresiile și sugestiile sale. Cred că intușiți ce mare a fost surpriza și bucuria din sufletul meu, când am realizat că acel program conținea exact 18 prelegeri de evanghelizare adaptate pentru tineri. Ce răspuns uimitor la rugăciune! Este impresionant felul în care lucrează Dumnezeu. El caută inimi care să dorească să lucreze pentru El, și apoi toate detaliile sunt sub controlul Său. Știam cu toții că bunul Dumnezeu era alături de noi.

Nu a fost ușor. Zilele au fost pentru mine o cursă contra-cronometru. Programul de Tineret trebuia introdus în baza de date a programului inițial. Orele de seară târzii și cele de dimineață erau folosite pentru aceasta. Apoi, la acestea, s-au adăugat programul de vizitare a campusului studențesc și cel de consiliere. Trebuia făcut ceva pentru a mă apropia de acești tineri, pentru a mă împrieteni cu ei, pentru a fi mai mult decât pastor, pentru a fi fratele lor mai mare.

În prima săptămână, împreună cu pastorul colegiului, am vizitat internatele de fete și de băieți. În fiecare cameră, cineva se afla imobilizat la pat datorită malariei, dezinteriei sau febrei galbene. I-am încurajat, i-am mângâiat și m-am rugat pentru ei. Cel mai mult m-a impresionat felul în care se ajutau. Școala aceasta are peste 100 de studenți orfani. Unii dintre ei sunt lipsiți chiar și de cele mai elementare lucruri. Nu mai vorbim de taxele

școlare. Însă colegii lor își împart prin rotație hrana cu ei. Nu există nici o diferență. Există o înțelegere tacită și o recunoștință reciprocă. Slavă bunului Dumnezeu pentru acest spirit de dăruire și slujire care se odihnește peste acel campus. (foto 3)

Mai greu a fost în a doua săptămână, în timpul orelor de consiliere. La fel ca și săptămâna precedentă, cu două ore înainte de începerea programului de evanghelizare, m-am întâlnit cu studenții într-o cameră special amenajată. Acum ne cunoșteam deja. Trecusem de jumătatea programului, iar încrederea tinerilor se întărise și mai mult. Problemele abordate au fost diverse și impresionante: ne-am rugat pentru părinți, locuri de muncă, examene finale, halucinații, vise urâte, cum ajung bebeluși în ceruri, de ce ei sunt negri și noi albi, putere în credință, al doilea botez, judecata finală, legea ceremonială etc.

Au fost momente deosebite. Cu lacrimi în ochi, Mamuleme Maureen, o orfană de 16 ani, m-a întrebat: „Acum ce voi face? Eu vreau să studiez! Dacă nu studiez, voi muri de foame! Dacă nu am o educație, nu pot face nimic!” Ca ea sunt mulți studenți în imposibilitatea de a-și continua studiile datorită neplății taxelor școlare. Acești tineri, și nu doar ei, au nevoie de educație, de educația minții, pentru a-L putea primi pe Isus Hristos ca Mântuitor personal. (foto 4)

Au fost multe evenimente în urma cărora ne-am legat și mai mult unii de alții. În a opta seară de prezentare, apelul final a fost mai lung decât de obicei. Era primul apel decisiv pentru acești tineri. Subiectul abordat a fost despre botez, după care a urmat invitarea în fața amvonului a tuturor celor care doreau să fie botezați. Atmosfera era pătrunzătoare. O liniște deplină pusese stăpânire peste toată sala. Apoi, încet, unul câte unul, băieți și fete au venit la amvon. Erau în jur de 200. Ne-am pregătit de rugăciune. Am adresat o ultimă chemare, după care am închis ochii și am început rugăciunea: „Tatăl nostru care ești în ceruri...” și deodată un țipăt a străbătut întreaga capelă. S-a declanșat o isterie în masă. Fiecare încerca să iasă cât mai repede din capelă. Se înghesuiau și țipau panicați. Un șarpe de aproape 2 metri intrase

în capelă pe ușa din față, de lângă amvon, exact unde era îngenuncheat grupul celor care s-au decis pentru botez. Spaima a pus stăpânire pe toți. Timp de 15 minute, câțiva tineri înarmați cu bețe lungi s-au luptat cu șarpele. Apoi, victorioși, au ridicat în văzul tuturor capul șarpelui, ca trofeu. Cu greu s-a reușit calmarea mulțimii. În timpul acesta, m-am rugat și am cerut Domnului să nu lase ca acest eveniment să-i întoarcă pe studenți de la decizia luată. După intervenția directorului și a pastorului, s-a reluat apelul și rugăciunea. O nouă biruință se așezase peste noi. Nimeni nu fusese mușcat de șarpe. Chiar dacă șarpele era sau nu otrăvitor, mușcătura acestuia provoca moartea datorită lipsei acute de medicamente și a distanței până la cel mai apropiat spital.

A doua zi, în timp ce conducea mașina, Abdul Karim, un musulman religios în vârstă de 50 de ani, privindu-mă în ochi, mi-a spus pe un ton serios și grav: Pastore, Satana a fost acolo în șarpele acela! Dar Dumnezeu este puternic, El este cu tine. Studenții mă opreau pe alei și îi mulțumeau lui Dumnezeu pentru mine și pentru mesajul Evangheliei. Rosteau cuvinte puține, dar cu semnificații adânci. Un tânăr musulman m-a luat de mână, m-a privit în ochi și mi-a zis: „Pastore, sunt salvat!” Și apoi ne-am întâlnit din nou, după ce a fost botezat. Am putut citi în privirea lui și a celorlalți 150 care s-au botezat bucurie și recunoștință! Erau gata să pășească în Casa de Lumină, pregătită de Dumnezeu pentru ei în ceruri.

Cuvintele sunt puține, dar cerul este mai bogat. În ultima zi de evanghelizare, din cele șapte locații cu predicatori români, 530 de persoane au încheiat legământ cu Dumnezeu, prin botez. În total, au intrat în Biserica Adventistă din Uganda, în aceea zi, peste 1000 de suflete. Cu adevărat, cerul este mai bogat! (foto 5)

La sfârșitul acestei experiențe, certitudinea mea cu privire la felul în care lucrează Dumnezeu s-a îmbogățit și mai mult... Dumnezeu îi duce pe oameni în ape adânci, nu pentru a-i îneca, ci pentru a-i curăța. Amin!

*Emilian Titus Țăran, pastor,
Districtul Fieni, Dâmbovița*

GLORIOASA

DEZAMAGIRE

LUCIAN CRISTESCU

Acest articol ne aduce în atenție evenimentul Marii Dezemăgiri de la 22 octombrie 1844. El reprezintă o prelucrare a primei părți a cărții *Glorioasa Dezamăgire*, carte care va apărea în curând la editura „Viață și Sănătate”.

„Ești ...adventist?”

In 15 ani, între 1990 – 2004, un număr de 61.689 de noi membri au fost botezați în Biserica Adventistă de Ziua a Șaptea din România. Pentru cei care au moștenit credința adventă de la părinți credincioși, întrebarea: „Ești adventist?” este primită cu aceeași naturalețe cu care un chinez născut chinez, la întrebarea: „Ești chinez?”, răspunde simplu „Da, sunt”. Pentru cei 61.689 de noi membri, însă, întrebarea este un factor de stres. O știu din proprie experiență.

De ce? Iată și motivul:

Pentru un fost
necredincios,
alegerea
unei
familii de
credință
a
însemnat
o
cumpănire,
o analiză
tensionată
a argumentelor
„pro” și „contra”.
Iar în final, luarea
deciziei de atașare
presupunea acceptarea
– prin credință – a
acelor câtorva puncte
„contra”, căroră nou-
venitul încă nu le-a
găsit până atunci o
rezolvare completă.

Ca bun ortodox convertit la adventism, nu o dată am fost pus la colț cu întrebări insinuante: „Aaaa... Voi sunteți cei care ați prezis, la 1844, sfârșitul lumii și revenirea lui Hristos...?! Aceia care ați tras rușinea Marii Dezamăgiri...?”

Ca și mine, cred că foarte mulți dintre noi convertiți au trebuit să roșească sub privirile insinuante. A intra în relații umane, purtând pe frunte stigmatul de „Înșelător” este a călca cu stângul, indiferent de calitățile personale. Cunosc persoane care, în Cartea lor de Identitate, în dreptul numelui tatălui, au înscris un singur cuvânt: „Natural”. Ei mi-au destăinuit rușinea fără leac care-i încearcă la gândul că sunt copii nelegitimi.

Ce explicație vom da celor peste 61.000 de noi convertiți expuși batjocurii?

Scuză neprincipială

La începutul credinței, purtam cu mine un răspuns stas: „Știți : Ei nu erau Noi... Aceia care au prezis gogoșa de la 1844 erau milleriți, o mișcare spontană, alcătuită din baptiști, metodiști, episcopalieni, prezbiterieni, luterani etc. ... Pe când Noi: noi suntem Biserica Adventistă de Ziua a Șaptea, o organizație care a apărut cu mult timp după aceea, în 1863. Noi suntem alții, avem o altă doctrină. Noi n-am profetizat niciodată sfârșitul lumii la o dată anume”.

Răspunsul este corect din punct de vedere istoric și dogmatic. Probabil că răspunsul vă și satisface... Disocierea de milleriți și de greșeala lor epocală ne disculpă de „erezia” de la 1844. Și totuși, răspunsul acesta ascunde o notă de minciună, dacă recunoaștem că:

• Noi ne tragem identitatea de la ei. E ca și când ne-am dezice de tătucul nostru, doar pentru că el este... turc și nu român/maghiar. Cine-și neagă paternitatea își pierde orice identitate.

• În mod oficial, noi recunoaștem că Mișcarea millerită a fost o lucrare condusă de Dumnezeu, în ciuda greșelii de interpretare a evenimentului de la 1844. Cine neagă călăuzirea lui Dumnezeu din trecut n-o va avea nici în prezent.

• Noi privim spre Marea Dezamăgire ca spre un eveniment profetic, și nu ca spre o gogoasă iluzorie. Cine nu înțelege trecutul, nu va desluși nici viitorul.

Cei peste 60.000 de noi convertiți merită să primească un răspuns adevărat, care să le aducă pace în conștiință și care să le păstreze fruntea senină, ori de câte ori vor fi torpilați cu întrebarea penibilă: „Aaaa... Voi sunteți aceia care...?”

Prin purtarea de grijă a lui Dumnezeu, răspunsul există: în Biblie și în istorie.

„Dezamăgirea” – semnul eșecului?

Omul modern privește viața prin prisma succesului. Dacă totul se învârtte prosper, omul se află pe făgașul cel bun. Dacă însă apar eșecuri, atunci drumul e rău și trebuie neapărat părăsit. În schimb, omul care a învățat să meargă prin credință a descoperit că umblarea voioasă cu Dumnezeu este presărată cu necazuri și dezamăgiri. Unele dintre ele se datorează firii noastre îndărătnice. Altele însă alcătuiesc lecții în programul de reeducare al lui Dumnezeu pentru mine.

Dacă ar fi să reconstituim viața eroilor credinței, am fi încurajați să descoperim că aceștia au parcurs fără excepție traseul dezamăgirilor, sorbind cupa până la fund.

Eroii dezamăgirii

• **Avraam**, tatăl credincioșilor, a fost chemat de Dumnezeu să plece într-o altă țară, cu făgăduința: „Toată țara asta ți-o voi da ție și seminției tale” (Gen. 12,7; 13,15). Dar anii treceau și el își continua pribegia prin locurile promise, până când, dezamăgit, a

strigat: „Doamne, Dumnezeu, ce-mi vei da?” Și „prin ce voi cunoaște că voi stăpâni țara?” (Geneza 15,2,8). Abia după 26 de ani de neîmplinire a venit și răspunsul doar pe jumătate: Avraam dobânda un fiu, nu și țara promisă. Și Avraam a murit tot ca străin și călător, „fără să primească ce îi fusese făgăduit” (Evrei 11,39). De ce, Doamne?

• **Ioan Botezătorul**, cel mai mare om născut din femeie, a așteptat mai înflăcărat ca alții venirea lui Mesia. L-a văzut și cum aștepta cu înfrigurare izbăvirea lui Israel. Și Ioan a tot așteptat... până când, total dezamăgit, l-a întrebat din temnița greu mirositoare: „Tu ești acela care are să

... omul care a învățat să meargă prin credință a descoperit că umblarea voioasă cu Dumnezeu este presărată cu necazuri și dezamăgiri. Unele dintre ele se datorează firii noastre îndărătnice. Altele însă alcătuiesc lecții în programul de reeducare al lui Dumnezeu pentru mine.

vină, sau să așteptăm pe altul?” (Luca 7,19) Și a murit acolo, pe paie, ucis de Irod. Aceasta e calea lui Dumnezeu?

• **Cei 12 ucenici** constituie însă cea mai zguduitoare dezamăgire din toată Scriptura. Căzul lor este și mai evident expus. Vă puteți imagina gândurile care treceau prin mintea ucenicilor când au înțeles pentru prima oară că Îl urmează pe Mesia... Pentru întâia oară, profețiile care arătau spre un Eliberator de opresiunea romană căpătau sens. În mod evident, părea clar că Isus Hristos avea și puterea, și maiestatea să nimicească orice inamic ce le-ar fi stat în cale. O, de cât timp așteptau ucenicii ziua când puteau să scuture

de pe grumaz stăpânirea garnizoanelor romane, care le amintea constant despre I-Cabod: „S-a dus slava lui Israel...”

Prin dezamăgire?

Istoria Bisericii este poate cea mai prelungită dezamăgire. Când citești Noul Testament, nu poți să nu fii izbit de așteptarea revenirii în curând a lui Isus. Petru scrie: „Noi așteptăm ceruri noi și un pământ nou” (2 Petru 3,13). Iar Pavel explică: „Noi, cei vii, care vom fi rămas, vom fi răpiți ca să întâmpinăm pe Domnul în văzduh” (1 Tes. 4,17). Observați cum se exprimă ei la persoana I și la timpul prezent sau viitor! Ei se includ

în numărul celor care Îl vor întâmpina pe Hristos la a doua venire. Doar se bazau pe făgăduința personală a lui Isus: „Mă voi întoarce” (Ioan 14,3). Și... au trecut 2000 ani, iar făgăduința „Eu vin curând” a alimentat deopotrivă speranță și ... dezamăgire. Norul de martori s-a stins după o așteptare neîmplinită! Până când?

Metoda observației științifice a stabilit că, ori de câte ori în natură se manifestă un fenomen uniform și regulat, acolo operează o lege! Observația este valabilă și în modul de lucru al Providenței. În marele capitol al credinței din Evrei 11, ideea neîmplinirii revine iarăși și iarăși, ca un leit-motiv (Evrei 11,13.17.36-39). Dezamăgirea – atât de prezentă la eroii credinței – apare în Înțelepciunea divină ca un fel de „Atelier-școală” al lui Dumnezeu.

De ce așa, și nu altfel?

Binecuvântarea nr. 1 a Dezamăgirii (pentru mine)

Lucrul devine logic atunci când ne amintim că noi ne naștem în păcat, într-o polaritate inversă cu cea a lui Dumnezeu. Tot ce este în noi strigă invers decât voia lui Dumnezeu. Planul Lui de Mântuire are ca scop tocmai regenerarea noastră sau reșezarea noastră în direcția inversă față de sensul „normal” în care înaintăm, în virtutea păcatului. Or, Planul de Mântuire operează împotriva naturii noastre și este dureros. E ca atunci când Dumnezeu îi cerea lui

Avraam să-și aducă pe singurul său fiu jertfă... (Gen. 22,2). E ca și când Dumnezeu ar vrea să-l învețe pe omul care depinde de aer să trăiască în apă, fără aer. Doar o dureroasă și continuă renunțare din partea noastră plus un miracol din partea lui Dumnezeu ne-ar putea transforma în ființe acvatice...

Confirmarea că am învățat ce trebuie pentru Împărăția Cerurilor se găsește în caracter. Este interesant că acest „pașaport” pentru cer, caracterul, se dezvoltă numai și numai în condiții de adversitate. Răbdarea, blândețea, pacea... nu se dezvoltă decât atunci când le exersezi în situații de împotrivire, nu legănându-te mulțumit în hamac.

Așa stând lucrurile, orice om are nevoie de lecția dezamăgirii pentru formarea caracterului său propriu.

Binecuvântarea nr. 2 a Dezamăgirii (pentru alții)

Este clar că „gândurile noastre nu sunt gândurile Domnului, și căile noastre nu sunt căile Lui” (Isaia 55,8). Este logic ca Planul de Mântuire să includă lucrarea dureroasă de renaștere și reformare „contra naturii”.

E clar că Dumnezeu nu Se joacă cu noi de-a „șoarecele și pisica”. Procedura Lui își găsește întotdeauna justificare nu numai în caracterul Său, ci în mod obligatoriu în cel al oamenilor. Odată, Isus le-a spus ucenicilor direct: „Mai am să vă spun multe lucruri, dar acum nu le puteți purta” (Ioan 16,12).

Dar se naște o a doua întrebare, parcă mai sfredelitoare: De ce Dumnezeu nu previne în vreun fel șocul Dezamăgirii? De ce nu-i

pregătește măcar pe cei ce urmează să intre în cuptorul de foc?

Isus nu putea oare să spună ucenicilor de la bun început și în mod explicit: „Măi, băieți! Nu așteptați încoronarea, că nu se va întâmpla asta sub nici o formă!” Timp de trei ani de zile, Isus nu le-a spus nici o vorbă despre spulberarea visului lor. Iar în ultimele luni, când a început să le spună lapidar ceva despre moartea Sa, cuvintele Lui erau lipsite de context și sunau a non-sens.

Planul lui Dumnezeu este de cele mai multe ori condiționat de oameni. Iar comportamentul acestor oameni e necesar să fie în concordanță cu lucrarea pe care Dumnezeu le-o încredințează.

Gândiți-vă: Dacă Iona ar fi știut dinainte că Ninive nu va pieri și că rolul lui era doar unul de „Bau-bau”, de „sperietoare”, mai putea el avea convingerea să vorbească cu atâta putere, încât toți, de la rege până la robi, să-l creadă și să se pocăiască? Dacă n-ar fi crezut în ceea ce vestea, de unde găsea el putere?

Sau dacă Isaia, atunci când a fost trimis la Ezechia cu solia: „Pune-ți casa în rânduială că vei muri și nu vei mai trăi”, n-ar fi fost convins că lucrurile aveau să se încheie cu funeriile împăratului, ce-ar fi putut să mai transmită privirea și tonul vocii sale decât... o glumă bună; iar împăratul nu s-ar mai fi jelit și... Ar fi murit chiar atunci, spre surprinderea lui Isaia!

Cei care au o lucrare profetică trebuie să accepte riscul să fie dezamăgiți și discreditați cu privire la neîmplinirea soliei lor, în schimbul declanșării și al producerii unor reacții salvatoare, de natură să schimbe în

mod neașteptat macazul destinului oamenilor. Rostul unelei este să producă schimbare, indiferent dacă schimbarea vine cu prețul ei.

E riscant să fii diamant, „omul lui Dumnezeu”. Dar privilegiul de a fi împreună lucrător cu Hristos, Marele Dezamăgit al celor trei ani și jumătate cât a umblat pe pământ, nu se poate compara cu încercările și dezamăgirile de-o clipă.

Diamantul Cullinan

Era o după-amiază târzie din 1905. Frederick Wells pășea agale, într-o inspecție de rutină, prin galeria îngustă a minei. Când deodată, ochiul lui iscoditor a fost atras de o sclipire în peretele vertical. Hmmm... La 6 metri sub pământ, ce să caute un ciob de sticlă? Întinzându-se către tavan, d-l Wells apucă cu mâna un bulgăre sticlos. „Vreo păcăleală de-a minierilor...”. Când însă a examinat bucata în atelier, a aflat că ținea în mână cel mai mare cristal de diamant descoperit vreodată. Cântărea 3.106 carate sau 604 grame. Fascinat, administratorul l-a numit „Cullinan”, după numele stăpânului său, Sir Thomas Cullinan, proprietarul Minei de diamante „Prime” din Africa de Sud. Când vestea s-a răspândit prin țară, guvernatorul statului Transvaal a stăruit să cumpere uriașul diamant. Prețul lui a fost evaluat atunci la 1.125 milioane dolari. Dorea să-l dăruiască regelui Edward VII, de ziua lui de naștere (1907).

Încântat, monarhul a încredințat tăierea și șlefuirea diamantului celui mai mare specialist în diamante, maestrului Așer din Amsterdam.

Timp de aproape un an, maestrul a studiat febril diamantul. A sosit și ziua de 10 februarie 1908, când diamantul avea să fie tăiat. Fixând lama de oțel pe un șanț mai dinainte pregătit, d-l Așer l-a lovit cu un ciocan greu. Lama dură s-a frânt în bucăți, iar diamantul a rămas intact. Când a lovit a doua oară, s-au întâmplat două lucruri extraordinare: (a) diamantul s-a spart exact așa cum prevăzuse d-l Așer: în 9 bucăți mari și o puzderie de briliante mai mici; și (b) Maestrul Așer a leșinat pe loc de emoție.

Prin lovituri, sub emoții mari, prin șlefuiuri și lustruiri delicate, s-a

născut minunata colecție „Cullinan”: Cullinan I (de 530 carate), Cullinan II (de 317 carate) etc. Diamantele „Cullinan” împodobesc diademele regale ale câtorva regi ai Marii Britanii.

Cercetare, cercare, lovire, spargere, slefuire sunt lucrări de rutină într-un atelier de prelucrare a diamantelor. Aceasta este diferența între a fi diamant sau a fi zgură.

Ce mă impresionează în istoria diamantului Cullinan este emoția teribilă a Maestrului, o emoție care depășește limitele suportabilului: Maestrul leșină! Câtă grijă și câtă empatie trebuie să aibă Maestrul pentru un ciob de om... Dar la urmă vine și satisfacția: să vadă diamante vrednice de diadema Marelui Împărat.

Binecuvântarea nr. 3 a Dezamăgirii (pentru lucrare)

Blocată era și mintea ucenicilor, cu totul opacă la cuvintele de avertizare ale Mântuitorului: „Fiul omului va fi dat în mâinile oamenilor, ei îl vor omorî...”. O prejudecată seculară și scumpă inimii lor le dezactiva înțelegerea. Era miezul speranței lor mesianice, „prejudecata unui Mesia pământesc și politic”. Când Mesia a venit, toată națiunea a apucat frenetic mânerul sabiei: „A sosit izbăvirea”.

Mântuitorul a încercat de repetate ori să le reorienteze înțelegerea. Degeaba! Numai în Evanghelia după Marcu găsim nu mai puțin de opt încercări¹ de a disloca stânca de pe creierul ucenicilor, și fără efect!

Desigur, Dumnezeu ar fi putut forța nota, printr-o intervenție directă și zguduitoare, precum cea de pe Sinai. Sau le-ar fi putut da un vis sau o vedenie copleșitoare, care să le topească prejudecățile! Să zicem că – în urma ei – cei 12 ar fi înțeles natura spirituală a Împărăției Lui.

Și ce-ar fi realizat cu asta ?

Care pescar sau vameș ar mai fi lăsat totul și L-ar fi urmat pe acest Mesia străin de visele lor, pentru niște lucruri hăt-îndepărtate, când uite: Romanii erau pe grumazul lor? Și care fariseu ar fi fost interesat să audă despre o „Împărăție spirituală” ce urma să vină... mai încolo, peste 2000 de ani, în vreme ce duhul lor se înfurca cu problemele fierbinți ale economiei și ale politicii zilei? S-ar mai fi născut creștinismul,

doar cu un Isus clarvăzător, umblând încoace și încolo, fără adepți și fără soluții la nevoile lor stringente ?

La fel ca și în cazul ucenicilor. Lumea din timpul Revivalismului fusese fixată de prejudecata *Sfârșitului*, la sfârșitul perioadei profetice de 2.300 ani. Publicațiile de pretutindeni au însușit așteptările. Puterea acestui ciclon, născut din descifrarea calculului profetic, a făcut ca sfânta speranță: „Hristos vine” să se ridice în sus ca un zmeu. Din nefericire, însă, sfoara care trăgea zmeul în bătaia ciclonului era o străveche prejudecată, aceea că Sanctuarul era pământul. De aici a doua eroare: că 1844 trebuia să fie *Sfârșitul lumii*.

De la Dumnezeu sau de la Satana?

Izbucnită deodată și de pretutindeni, vestea că „Hristos vine!” a străbătut meridiane, a surmontat barierele sociale, i-a străpuns și pe credincioși, și pe necredincioși și a provocat fie o reînnoire, fie o isterie. Oricum, impactul ei a fost adânc și transformator asupra lumii.

A fost acest impact bun sau rău?

Putem examina valoarea impactului din trei unghiuri posibile: (a) din unghiul naturii propriu-zise a soliei; (b) din unghiul raționamentului care a lansat această solie; și (c) din perspectiva consecințelor produse.

Dacă examinăm (a) natura soliei, ea ni se revelează drept făgăduința cea mai pură și mobilizatoare din toată Scriptura. Toate celelalte făgăduințe fără „Revenirea lui Hristos” n-au mai multă valoare decât un antinevralgic – înlătură durerea, dar te lasă tot bolnav.

Nădejdea adventă a fost numită „vârful de lance al Evangheliei”. Fără vârf, o lance devine un simplu băț. Ori de câte ori această solie răsună, ea produce înviore și transformări.

Hotărât că impactul soliei „Hristos vine!” a fost foarte bun!

Dacă examinăm (b) raționamentul care a produs această mare strigare, constatăm o temelie putredă. În zadar construcția este perfectă: dacă temelia este putredă, casa se va prăbuși! Temelia era prejudecata tradițională că „Hristos va veni la împlinirea celor 2.300 de ani”. Construcția era calculul profetic, și era perfect în cele mai mici amănunte. Nici cei mai înversunați împotriviții ai adventiștilor nu i-au putut găsi vreun cusur.

Datorită acestei rele temelii, mișcarea avea să se prăbușească, cu un impact nefericit atât asupra millerităților, cât și asupra necredincioșilor, care au găsit noi ocazii de batjocură la adresa însăși a revenirii lui Hristos.

Însă dacă examinăm (c) consecințele, constatăm cu uimire și cu bucurie că natura bună a soliei a biruit efectele malefice ale raționamentului defect. La urma urmei, consecințele reprezintă criteriul final de evaluare. Așa ne-a învățat Hristos: „După roadele lor îi veți cunoaște” (Matei 7,20). Să le privim și să ne bucurăm și să ne veselim de roadele mișcării advente. Chiar de roadele Dezamăgirii!

¹ Marcu 8, 31; 9, 9.12.31; 10,33; 14,21.41

Lucian Cristescu, secretar,
Asociația Pastorală, Uniunea Română

21-25

09 atitudine

2005

Congresul Național al Liderilor de Tineret

CRISTINA NEAGU

Diminețile de duminică, diminețile de sfârșit de tabără sau de congres – așa cum a fost în acest caz – când oamenii își strâng bagajele, trec de la unul la altul pentru a se saluta sau se adună pentru o ultimă fotografie, trezesc în mine, cel care scrie, dorința de a mai trece o dată prin tot ce a fost, pentru a păstra totul în inimă.

Privindu-i cum pleacă, e imposibil să nu-ți vină în minte felul în care au venit: grăbiți, dornici să intre cât mai repede în hotel, la adăpost de ploaie. Unii se știau de mult și de aceea bucuria revederii era mare. Alții erau

că aparții acelei mulțimi și-ți schimbai atitudinea.

Înainte de plecare, unii se mai opreau în dreptul mesei pe care se aflau nici mai mult nici mai puțin de 450 de piese de puzzle, câte una pentru fiecare participant, piese care puse cap la cap reprezentau „Crearea lui Adam”, reproducere după Michelangelo. Puzzle-ul era ultima dintre lecțiile despre unitate, lăsate de Corrado Cozzi, directorul

Departamentului de Tineret al Diviziunii Euro-Africa și unul dintre invitații de onoare ai acestei prime ediții a Congresului Național al Liderilor de Tineret. Tema devoționalelor de seară, susținute de el, a fost „Toți pentru unul și unul pentru toți”. Și pe parcursul

celor patru seri de Congres, înainte de a merge la culcare, descopeream o nouă dimensiune a unității. Iar piesa de puzzle, pe care fiecare dintre noi trebuia să o punem la locul ei, era o dovadă în plus a faptului că fiecare avem un loc al nostru. Și fără vreunul dintre cei 450 de

participanți, tabloul acestui Congres ar fi fost incomplet.

Unii nu vor să plece fără a mai vedea încă o dată marea. Când s-a ales Eforie Nord ca loc de desfășurare a acestui Congres, unul dintre principalele argumente a fost noutatea. Pentru unii dintre cei prezenți, primul Congres Național al Liderilor de Tineret a coincis cu prima ieșire la mare. Pentru alții a fost ca o întâlnire cu un prieten vechi. Pentru toți însă a fost ceva nou. De altfel, întregul Congres a stat sub semnul noului. Inclusiv motto-ul: 09 Atitudine.

Au fost seminarii noi, dintre care unele susținute în premieră, cu o tematică destul de variată: conducere, pedagogie, misiune, educație... E posibil ca, printre cele 31 de seminarii predate, unele să fi

pentru prima dată la un eveniment de o asemenea amploare și se uitau cu teamă la mulțimea de necunoscuți. Dar, când echipele de la cazare te găseau pe listă și-ți ofereau tot ce aveai nevoie pentru a începe cu bine (un semn distinctiv, bonurile de masă, un program), parcă începeai să simți

lăsat senzația de cunoscut, prin titlu, dar viziunea a fost cu siguranță una nouă de fiecare dată.

Au fost proiecte noi. Seară de seară, fiecare Conferință a prezentat tot ce a făcut mai bun și mai nou în materie de tineret: TinSerV-uri de o zi, la nivel de licurici, proiecte antifumat, care au implicat toate școlile din oraș, ore de rugăciune Amicus, liceeni susținând seminarii pentru colegii lor de clasă...

S-au născut vise noi: visul de a pune un an din viață la dispoziția lui Hristos, pentru a merge oriunde te-ar trimite El, sau visul de a realiza un Sabat de Tineret sau de a adopta o biserică mică, uitată de lume, pentru a duce acolo un suflu nou.

Au fost oameni noi și oameni vechi în noi ipostaze. Elsa Cozzi, un alt invitat de onoare al Congresului, responsabilă Departamentului Children Ministries la nivelul Diviziunii Euro-Africa, a fost unul dintre cei care prin seminariile susținute ne-a adus aminte cât de puternici, dar și cât de fragili pot fi uneori copiii și câtă grijă trebuie să avem la fiecare gest și acțiune a noastră în ceea ce-i privește. Norm Middag, creatorul programului de licurici, unul dintre întemeietorii programului de

exploratori și un veteran al lucrării de Tineret a fost un alt invitat special pe care ne-am bucurat mult să îl putem avea printre noi. Devoționalele din fiecare dimineață și seminariile susținute în fiecare zi ne-au adus din nou în minte responsabilitatea, frumusețea și simplitatea slujirii față de tineri. Garry Johnson, cunoscut de exploratorii din întreaga țară, pentru specializările legate de natură, pe care le predă de fiecare dată când vine în România, ne-a surprins de această dată prin seminarii care vizau o instruire eficientă, metode de predare care aduc rezultate și moduri în care să-ți folosești influența pe care o poți exercita asupra altora.

A fost o echipă nouă. Organizarea acestui Congres i-a revenit echipei în componența căreia au intrat directorul de tineret de la Uniune: Cristian Modan și directorii de Tineret de la Conferințe: Emanuel Ban, Cătălin Bărbulescu, Daniel Chirileanu, Daniel Niculescu, George Șchiopu, Beniamin Zeiller împreună cu asistenții acestora, ilustrând astfel împreună ideea unei noi atitudini.

Au fost noi hotărâri și noi atitudini. În ultima seară, la închiderea Congresului, fiecare a găsit prins de

scăunul pe care stătea un plic ce ascundea în el o carte poștală. Carte poștală pe care trebuia să-și scrie un mesaj către sine, privind noua atitudine, noua hotărâre pe care a luat-o la Congres. Cărțile poștale o dată scrise au fost adunate, urmând a fi trimise de către organizatori la adresele menționate.

Mulți se sfîșesc să spună în fața unui reportofon ce anume le-a plăcut cel mai mult și care este gândul cu care se întorc acasă. Dar dacă îi iei deoparte și îți iei timp doar să îi ascuți, poți afla lucruri care te uimesc într-un mod plăcut. Unii îți vor vorbi despre proiectele care s-au născut în mintea lor,

în urma trecerii pe la „Târgul de idei”, una dintre activitățile care au plăcut cel mai mult. Alții îți vor vorbi despre cât de mult i-au marcat unele seminarii sau despre acele lucruri mici care dau farmec: o deschidere de Sabat pe plajă, o bomboană primită în dar, un joc, o plimbare pe malul mării, un pelican creșt. La acest nivel, răspunsurile variază. Dar există un gând comun cu care toți s-au întors acasă: „Tot ceea ce s-a întâmplat în jurul nostru, în aceste patru zile, toate calamitățile care s-au abătut chiar și asupra unor oameni care locuiau la 10-15 km distanță de noi nu fac decât să ne arate că Isus Se întoarce foarte curând. Și o dată ajunși acasă, trebuie să ne pregătim pe noi și pe tinerii de care avem grijă pentru întâlnirea cu El. Aceasta este Noua Atitudine!”

Pentru a dovedi că sunt gata oricând să-și pună în practică hotărârile trecute pe o foaie de hârtie, un grup de 30 de tineri dintre cei prezenți a amânat cu o zi plecarea acasă, alegând să îi ajute pe oamenii din Costinești la curățarea caselor afectate de inundații. Chiar dacă nu și-au putut amâna plecarea decât 30, restul până la 450 au

contribuit la realizarea acestui mini-TinSerV, prin colecta făcută cu acordul Uniunii, în seara închiderii Congresului, în cadrul căreia s-au strâns în jur de 1000 de euro.

*Cristina Neagu, asistentul
Directorului de Tineret din
cadrul Uniunii Române*

Modelați după chipul Lui

DEZIDERIU FALUVEGI

Priviți spre stânca din care ați fost ciopliți, spre gaura gropii din care ați fost scoși. (Isaia 51,1)

Articolul prezent, propus pentru un devoțional, reprezintă dezvoltarea unei idei „apărute” într-un moment când, pe neașteptate, am fost rugat să vorbesc la o ocazie de capelă la Institut. Acum, am posibilitatea să dezvolt mai pe larg această idee, dar nu atât de larg, încât să nu rămână loc pentru o dezvoltare individuală și mai largă.

Textul citat din cartea prorocului Isaia ne amintește că suntem scoși din Stânca Veacurilor, purtând pe drumul vieții atât „forma”, cât și „natura” originii noastre, cu posibilitatea de a verifica oricând în ce măsură ne-am păstrat sau nu forma și esența chipului de la început. Istoria înaintată a omenirii ne obligă chiar să facem lucrul acesta, întrucât suntem confrunțați cu pericolul de a ne conforma diferitelor modele de viață contemporane.

Trăim într-o lume în continuă schimbare, dar, ca creștini, noi avem posibilitatea de a ne verifica după modelul precizat prin: „La început...” (Geneza 1,1). Acest „La început, Dumnezeu a făcut...” înseamnă nu numai un punct de pornire, ci și o permanență. Lucrul acesta ne conduce la o cunoaștere tot mai profundă a Lui, precum și la o sinceră cercetare de sine din partea noastră. Această cercetare de sine se face pe un teren de război, în toiul unei lupte pe viață și pe moarte, care a început în ceruri și continuă aici și acum, pe pământ, secerând pe cei ce nu se mai pot ascunde în „Stânca din care au fost scoși prin cioplire.”

S-a încercat și se încearcă încontinuu o scăpare din strânsoarea raportului biblic al începuturilor, pentru a deveni liberi față de obligațiile care decurg din acceptarea Cuvântului lui Dumnezeu. Primele capitole ale Genezei – cuprinzând prezența lui Dumnezeu în crearea lumii, apoi a omului, descrierea originii răului, a războiului dintre bine și rău, încercarea cuceririi libertății și a unei existențe potrivit modelelor de origine umană – au născut printre popoare povești care nu te obligă la o închinare cuvenită Creatorului. Mai mult, popoarele care au concepții nebiblice despre origini i-au atacat întotdeauna, cu scop de nimicire, pe cei ce I se închinau cum se cuvine Creatorului biblic.

Raportul Genezei a fost declarat o „poveste” – una dintre poveștile popoarelor lumii – iar închinarea la zeii proprii, însemnând fidelitate față de popor și de stat, a produs conflicte armate între națiunea păstrătoare a adevărilor Genezei și popoarele înconjurătoare.

Se înțelege că raportul biblic despre origini a rămas incomod și pe vremea formării unui creștinism universal. Ca urmare, a scăzut sentimentul obligației ascultării cuvenite față de Creatorul prezentat în porunca a patra, care leagă laolaltă istoria creației din Geneza cu o viețuire care decurge din adevărul că omul este creat.

Din această cauză, de-a lungul secolelor, s-a simțit continuu nevoia unei teologii care să scape creștinismul nou format din strânsoarea morală a raportului biblic. Tendența amintită a atins culmea în secolele XVII-XIX, în perioada așa-numitului iluminism, când s-a crezut că știința și rațiunea umană sunt în stare să se lepede de lanțurile obligațiilor rezultate din credința în adevăurile Genezei. Astfel, în 1753, un medic de curte, pe nume Jean Astruc, emite părerea că, studiind diferitele denumiri prin care Dumnezeu este prezentat în cartea Genezei, s-a dovedit că aceasta nu poate fi privită ca o carte ieșită din pana unui singur autor, ci este o culegere de povestiri ale diferiților autori, care, pe parcursul timpului, au fost adunate, potrivite și cuprinse într-o singură carte. De la Astruc și până azi, renumiți teologi creștini fac eforturi pentru a descoperi care sunt autorii presupuși ai fiecărei părți din cartea Genezei. Suntem martorii unei răsturnări de situații: În loc să se supună autorității Scripturilor, omul, ajuns savant, desface și adună textul sacru potrivit minții sale limitate. De fapt, azi, întreaga Scriptură a ajuns prada cercetătorilor, în sensul că nu se caută ce spune Scriptura, ci în ce împrejurări au apărut și s-au adunat cărțile Bibliei. Nu e de mirare că multor creștini le este greu să se supună unor învățături despre care nici nu știu de unde provin. Le este mai ușor să lase totul pe seama teologilor bisericilor lor, iar ei, în umbra acestora, să-și trăiască viața potrivit propriilor intenții. Această ruptură între origini și prezent are urmări dezastruoase asupra credinței și a închinării.

Printre ideile care slăbesc și azi supunerea încrezătoare față de Scripturi, am mai putea aminti influențele teoriilor care susțin unele contradicții între: Dumnezeu Vechiului Testament și Hristosul Noului Testament; Lege și har; supunere și libertate; pedepsire și dragoste; legile „iudaice” și legile „creștine”; concepțiile provenite din vremurile străvechi, lipsite de cultură și știință și cunoașterea prezentă, științifică a lumii; de asemenea, adevăruri temeinice și niște simboluri; voința divină și voința umană; fericire imediată, sigură, și cea oferită la urmă de Dumnezeu; răspunderea finală a omului este o realitate sau doar teamă; alegerea de a-ți trăi viața sau de a o pierde; omul de lângă tine ți-e frate sau doar un străin, eventual un vrăjmaș; contează fericirea și bucuriile ascunse ale inimii sau ale firii; ținută în întuneric în trecut sau ajunși la deplină lumină azi; ... și am putea continua. În concluzie, se pune întrebarea: Dumnezeu sau eu, omul?

Natural, vorbim despre lume. Dar cine ar putea mărturisi că nu se află continuu sub influența lumii în care trăiește și pe care o copiază, chiar dacă doar parțial?

Cine nu are nevoie să cunoască și să creadă cele descoperite la început? Dar cui îi convine să cerceteze și să accepte astăzi modelul de a crede și de a trăi al primilor creștini? Mai preferă cineva aceasta ca normă de viață? Ne-am putea imagina cum anume ar arăta o astfel de viață în condițiile prezentului? Se topește de dor inima noastră, după atingerea idealurilor care i-au însoțit pe primii creștini? Unde se află linia de demarcație între voința lui Dumnezeu și voința creștinilor din zilele de azi? Ne răsplătește viața noastră de credință cu atâtea bucurii, pe care nici câștigarea întregii lumi nu ni le-ar putea oferi?

Dar să ne întoarcem: „La început!” Acest „La început” reprezintă ieșirea lui Dumnezeu spre noi și intrarea Lui într-o istorie comună cu a noastră. Marile încercări prin care a trecut Mântuitorul nostru, îndelunga Sa răbdare, prețul sângelui Său, acuzațiile, criticile și condamnările rostite pe seama Lui – și toate acestea acceptate cu bună știință de la început – nu pot fi concepute decât pe baza iubirii. El nu numai că iubește, ci El „Este

iubire”. Iubirea Lui este continuă și tot mai convingătoare. Universul întreg, în dimineața deplinei lumini, va declara: „Dumnezeu este iubire”. Aici, acel „La început” se va întâlni cu „Este!”. Dumnezeu este iubire, dar o iubire capabilă de creștere, asemenea iubirii ucenicilor. El nu a renunțat în nici o împrejurare la iubirea Sa față de noi. Ne-a iubit din veșnicie și ne iubește la nesfârșit. Din iubire a întocmit Planul de Mântuire și nu a renunțat la nici unul dintre punctele acestui plan, în nici o împrejurare. În fiecare intervenție a Sa, Dumnezeu a fost preamărit.

Ce exemplu înălțător pentru noi, azi! În mijlocul unei lumi în continuă decădere, în mijlocul unui creștinism tot mai interesat de cele lumești, în mijlocul unei tendințe de a te crede superior față de înaintașii „rămași în urmă”, să nu ne rușinăm de „primii” care într-adevăr au fost „încuiați”, dar încuiați în dragostea neclintită și neștirbită a lui Hristos. Fără ei, credința adventă s-ar fi stins demult, în lipsa elementului răsplătitor, care este bucuria restabilirii tuturor lucrurilor după modelul „de la început”. Să renunțăm la acest „început”, în schimbul bucuriilor unui prezent greșit direcționat?

În „Tatăl luminilor nu este schimbare, nici umbră de mutare” (Iacov 1,17). Fiul ne asigură că El este „Începutul și Sfârșitul” (Apoc. 22,13). Venirea Mângâietorului nu produce schimbare în planul divin, ci îi asigură continuitatea: „Tot ce are Tatăl, este al Meu. (Mângâietorul

va lua din ce este al Meu, și vă va descoperi” (Ioan 16,15). Duhul Sfânt asigură continuitatea. Este nevoie de o descoperire și de o încadrare în această veșnică și neschimbătoare ordine. Apostolul Pavel a avut privilegiul de a vedea adevărul așa cum este el, și a avut sinceritatea și puterea ca într-o clipă să lepede toate născocirile strămoșești și să se atașeze de adevărul neschimbabil, neîmpotrivindu-se „vedeniei cerești” (Fapte 26,19).

Este adevărat că Evanghelia se renaște în fiecare generație, dar nu putem găsi un loc pe pământ unde să nu fim constrânși de dragostea lui Dumnezeu să trăim plinătatea ei. Această plinătate leagă laolaltă secolele, continentele, temperamentele, vremurile și așteptările, și: „Cel care devine un copil al lui Dumnezeu ar trebui ca de atunci înainte să se privească pe sine o verigă în lanțul coborât pentru a mântui lumea, una cu Hristos în planul Său plin de îndurare.” (Hristos, *Lumina lumii*, p. 84)

Dragostea lui Dumnezeu nu poate fi înlocuită prin inventarea metodelor și a tehnicilor învățate, ci curge liber din inima Mântuitorului în inima și în mintea celor ce se consacră în slujba Lui. Un asemenea moment dorește să vadă Domnul și acum, ca răsplătire pentru dragostea Lui uimitoare. El ne cheamă să fim „primii creștini” ai vremurilor de pe urmă.

Dezideriu Faluvegi, pastor pensionar, București

VEȘTI BUNE DIN „BEREA”

„Și învățați-i să păzească tot ce v-am poruncit...”. Așa am început ora de rugăciune din casa unei surori.

Nu cu mult timp în urmă, într-o miercuri, la ora de rugăciune a comunității, o soră îmi spunea că ar vrea ca la ea în casă să funcționeze o grupă de rugăciune. Am răspuns afirmativ și am stabilit ca a doua zi să merg acolo.

Știam că nu va fi o oră de rugăciune obișnuită, pentru că sora mi-a precizat faptul că va chema destui neadvențiști. Și așa a și fost. La ora începerii erau în jur de 6 neadvențiști, 2 candidați la botez (băiatul și nora surorii noastre) și vreo 5 adventiști.

„Și învățați-i să păzească tot ce v-am poruncit...”, am început eu, subliniind cât de important este să avem mintea permanent deschisă, astfel încât Dumnezeu să ne poată corecta eventualele înțelegeri greșite. Numai așa putem învăța tot de la El.

După circa o jumătate de oră, i-am invitat să pună întrebări, dacă au. „Cum e cu Sabatul?” a întrebat cineva. „Cum e cu carnea de porc?” a fost o altă întrebare. M-am rugat să-mi dea Domnul înțelepciune ca răspunsurile mele să-i îndrepte pe oameni către Hristos și nu către adventism (cine citește să înțeleagă). Le-am citit pasajele din Matei 28,1 și Levitic 11,7 iar concluzia a fost următoarea: „Eu cred că sâmbăta este a șaptea zi, pentru că așa a zis Domnul. Și nu consum carne de porc, tot pentru că așa a zis Domnul. Cei din Berea, care erau deprinși cu Scriptura, au cercetat acasă ce a zis Pavel și au acceptat adevărul, nu pentru că așa a zis Pavel, ci pentru că așa a zis Domnul”. A fost o atmosferă atât de binefăcătoare, încât cred că, dacă acești oameni ar fi fost invitați să se boteze, nici unul nu ar fi refuzat. După ce ne-am rugat, ne-am despărțit nu înainte de a stabili o nouă întâlnire joia următoare.

Vineri seara, după predică, băiatul surorii noastre m-a abordat și mi-a spus: „Frate, tata (soful surorii noastre) a zis că de mâine nu mai lipsește nici un Sabat de la biserică”. I-am dat slavă lui Dumnezeu și ne-am bucurat de această veste bună. După aceea, sora noastră mi-a zis că, înainte cu o zi de ora de rugăciune, soful i-a precizat apăsător că el la biserică nu va călca în veci. Însă a doua zi a primit adevărul, și adevărul l-a făcut liber. Și pentru că bucuria să fie deplină, omul nostru a cerut să intre în apa botezului o dată cu fiul său, astfel că, în primul Sabat din septembrie, cei doi, tată și fiu, au fost botezați.

Trebuie făcută o precizare. Prelegerile au continuat în fiecare joi. Numai că, la sora noastră, acum are loc o evanghelizare, nu o oră de rugăciune, la care participă frecvent cel puțin 6 neadvențiști. Rugați-vă pentru toți oamenii aceștia. Ei nu sunt altceva decât demonstrația faptului că evanghelizarea mai merge și că Matei 24,14 este adevărat. Toate acestea s-au întâmplat pentru slava lui Dumnezeu, iar lauda să fie a Lui.

Mihai Stoicescu, pastor, Comunitatea Speranța, Constanța

AM FOST UN SCLAV

M-am născut în București, într-o familie de ortodocși. Mi-a plăcut să frecventez barurile, discoteca..., să am o viață imorală și diferite anturaje nepotrivite. La 22 de ani, am avut un conflict, o altercație cu un alt bărbat. Ne-am certat, l-am bătut și, în urma loviturilor cauzate, a decedat după câteva ore. Eu nu am avut intenția aceasta, dar dacă ești sclav al lui Satana, el te va folosi ca să faci tot ce este mai rău. Am fost arestat și condamnat la 17 ani de pușcărie. După arestare, mi-am dat seama că am făcut un mare rău și am simțit nevoia de iertare. Dumnezeu te caută acolo unde ești, pentru a te salva. Am dorit ca viața mea să fie schimbată... și Dumnezeu avea un plan în această privință. Am fost vizitat de familie, iar sora mea, fiind botezată în Biserica Baptistă, mi-a adus o broșură mică: *Calea mântuirii*. Am citit-o și mi-a plăcut foarte mult. Am găsit ce căutam: IERTAREA prin Domnul Isus. I-am spus să-mi aducă Biblia, dar în acea perioadă au venit în penitenciar lucrătorii din SUP. Am participat la aceste seminarii și am descoperit adevărul așa cum este prezentat în Biblie. Am ales să-L slujesc pe Dumnezeu și viața mea să fie dedicată Lui.

Am fost în trei penitenciare și am participat la toate seminariile și întâlnirile misionarilor din Biserica Adventistă. Cu ajutorul lui Dumnezeu, m-am lăsat de fumat și de alte vicii, punând în aplicare principiile sănătății și în special păzirea Sabatului. Am avut experiențe mari și minunate cu Domnul Isus – toate acestea m-au legat cu funia dragostei de El. Niciodată nu-L voi părăsi.

Am fost eliberat pe 3 iulie 2002, iar pe 20 iulie m-am botezat în comunitatea Petru Rareș, Câmpina. Dumnezeu m-a ajutat foarte mult prin familia Popa Gabriel din Bușteni – Prahova (frați adventiști). Ei m-au îndrumat să fac școala de misionari medicali de la Herghelia. În anul 2003-2004, am fost la această școală, unde Dumnezeu m-a pregătit pentru lucrarea încredințată de El. Din luna ianuarie 2004, activez ca evanghelist în orașul Babadag, jud. Tulcea. Este lucrarea pe care Domnul m-a chemat să o fac cu putere și călăuzire de la El. Viitorul este în mâna Lui, iar bucuria și fericirea mea sunt să fac voia Lui. Timpul revenirii

Sale este „chiar la ușă”. La Herghelia aveam un motto: SAVE TO SAVE (salvat pentru a salva). Fiecare să fim pe deplin conștienți de aceste timpuri... Să fim pregătiți pentru a ieși în întâmpinarea Sa! Dumnezeu să fie cu fiecare!

Costin Soreăț, Babadag

Experiența ta, experiența bisericii tale

Care sunt experiențele pe care le-ați avut în ultimul timp cu Dumnezeu? Cum a lucrat Domnul în viața dumneavoastră și a bisericii

din care faceți parte? Ne puteți spune una dintre ele? Dacă aveți astfel de experiențe, vă invităm să le scrieți și să le trimiteți pe adresa:

Curierul Adventist, str. Labirint nr.116, București; e-mail: curierul@adventist.ro

„CREDINCIOȘI ADEVĂRULUI ÎN DRAGOSTE”

(Efes. 4,15)

Pentru a da curs sfatului marelui apostol Pavel, dar și pentru a respecta adevărul istoric, doresc să redau următoarele date din istoria adventă a bisericii din țara noastră:

Cea de-a treia Adunare Generală a Uniunii, care s-a ținut la Cluj, între 2-5 decembrie 1927, a hotărât următoarele:

- **Comitetul de conducere:** Șt. Demetrescu, P. Păunescu și P. H. Hermann.

- Fratele Paulini nemaifiind ales, a fost trimis de Diviziune, pentru un timp, ca pastor în Franța, apoi președinte al Uniunii Elvețiene până în anul 1932.

În situația specială de atunci, la propunerea Diviziunii, președinte a fost propus fratele Wall. Dar pentru că legile în vigoare de atunci, ca și de astăzi, prevedeau ca președintele să fie cetățean român, pentru autorități, frații Demetrescu, Păunescu și Hermann formau conducerea colectivă a Uniunii (vezi *Curierul Misionar*, nr. 2/1928).

Adunarea Generală a Uniunii din 1951. Prin decretul Prezidial nr. 1203, din 14 noiembrie 1950, s-au aprobat Statutele de Organizare și Funcționare ale Cultului Creștin Adventist de Ziua a Șaptea din România. În felul acesta, din punct de vedere legal, Cultul Adventist era pe picior de egalitate cu toate celelalte culte recunoscute în țara noastră.

Întrucât până la aprobarea Statutelor nu s-a putut ține lucrările electivale la Conferințe și Uniune, în cursul lunii mai 1951, s-au ținut lucrările electivale ale celor șase Conferințe, iar pe 27 iulie 1951, s-a ținut Adunarea Generală a Uniunii.

Adunarea Generală a Uniunii a fost convocată de Comitetul plin al Uniunii, desfășurându-se după toate rânduielile bisericii. S-a constituit un comitet de propuneri care a propus următorul comitet de numiri: J. Bauer, M. Manea, Vl. Mocanu, V. Zamfir, G. Proksch, Gh. Graur, Al. Crișan, Șt. Popa, Fică Dumitrescu, propuneri votate în unanimitate de delegați.

Acest comitet, format din bărbați temători de Dumnezeu, pastori cu experiență și pionieri ai bisericii, au propus următoarea listă de slujbași ai Uniunii, care, de asemenea, a fost votată de delegați:

Președinte – D. Florea; secretar-contabil – Gh. Stănică; consilier cu atribuții de reprezentare a președintelui – Vl. Mocanu; consilier Studii și documentare – P. P. Paulini; consilier Pastorație și Muzică bisericească – V. Florescu; consilier Lucrarea de binefacere – N. Gheorghiu; consilier Școala de Sabat

și Publicații – Gh. Gh. Indricău; consilier Inventar – I. Dănețiu; consilier Oficiul Juridic – I. Bătrâna și ajutor – I. Tachici.

Comitetul Uniunii era format din: D. Florea, Gh. Stănică, Vl. Mocanu, P. Paulini, V. Florescu, N. Gheorghiu, I. Dănețiu, Gh. Indricău, I. Bătrâna, I. Tachici, Șt. Demetrescu, J. Bauer, M. Manea, V. Zamfir, Gh. Graur și Gh. Proksch (vezi *Curierul Adventist* din iulie-august 1951).

A urmat **Adunarea Generală a Uniunii din 1955**, care a ales următorii slujbași ai Uniunii:

Președinte – Șt. Nălescu; consilier cu atribuții de reprezentare a președintelui – I. Tachici; secretar – D. Bădescu; trezorier-contabil – A. Văcăreanu; secretar cu binefacerea și casier – V. Diaconescu; consilier Școala de Sabat și redactor – Gh. Graur; consilier Inventar – I. Dănețiu; consilier Studii și documentare – Șt. Demetrescu; director Seminar – Hr. Arteniian (vezi *Curierul Adventist* din ianuarie 1956).

La începutul lunii septembrie 1958, are loc o „reorganizare” a Comitetului Uniunii de Conferințe – nu o Adunare Generală a Uniunii – ocazie cu care fratele Pavel Crișan este **numit** președinte (vezi *Curierul Adventist*, din august 1958).

În anul 1965, Comitetul plin al Uniunii, în cadrul unor situații speciale, procedează la „reorganizarea” Comitetului Uniunii, fratele I. Tachici fiind **numit** președinte al Uniunii, iar fratele C. Alexe – secretar.

Având în vedere că din 1955 nu a mai fost convocată Adunarea Generală a Uniunii, ci s-au făcut numai „reorganizări”, în anul 1967 este convocată Adunarea Generală a Uniunii de Conferințe. Apoi, rând pe rând, din patru în patru ani, s-au ținut Adunările Generale ale Uniunii, respectându-se rânduielile bisericii, la care au luat parte delegați ai Diviziunii, președintele Diviziunii și chiar fratele N. Wilson, președintele Conferinței Generale. Aceasta în ciuda sistemului totalitar în care a trebuit să se lucreze. Dumnezeu a binecuvântat însă credințioșii celor ce l-au fost credincioși. Biserica s-a putut dezvolta și, în condițiile de atunci, a putut să predice Evanghelia, să boteze, să construiască și să publice cărți ale Spiritului Profetic, printre care *Marea Luptă*, și să păstreze nealterată doctrina, organizația și spiritul advent, cum și o viață spirituală în comunitățile noastre (vezi *Curierul Adventist* din 1971, 1975, 1980, 1985, 1990).

Dumitru Popa, pastor pensionar, București

Șapte zile pentru o viață deplină

NOREL IACOB

Cu câteva zile în urmă, am ieșit cu fructe pe stradă. A fost vorba de un târg inedit. Împreună cu o echipă de tineri, am propus celor ce fumau un fruct în schimbul stingerii țigării. Mulți au acceptat. Unul mi-a răspuns: „Să dau o țigară pentru un măr? Niciodată!” Să fi fost vorba de inconștiență? Mă îndoiesc. Ignoranță sau, mai degrabă, sfidare...

Să vă amintesc tragedia produsă de uraganul care a lovit orașul New Orleans. Se anunțase. Totuși, unii nu și-au luat măsuri de precauție. Episodul se repetă, invariabil, ori de câte ori apare vreo dramă de acest gen. Sunt întotdeauna unii care știu ce ar trebui făcut, dar nu catadicesc să facă.

Mă tulbură profund gândul, uneori descoperirea că suntem asemenea acestor oameni. Pentru câți dintre noi, oare, cuvintele lui Isus: „Dacă ai fi cunoscut și tu, măcar în această zi, lucrurile, care puteau să-ți dea pacea! Dar acum, ele sunt ascunse de ochii tăi” (Luca 19,42) vor însemna o tristă constatare?

Avem în posesie tezaurul unor adevăruri care aduc pacea și întrețin viața. Știm cum a fost la început și cum dorește Dumnezeu să fie prezentul și viitorul copiilor Săi. Ce facem cu ce știm? Ca popor și ca individ, să nu reușim oare nici noi să scăpăm de blestemul celor care pier din pricina ignoranței față de ceea ce știm?

Ideea unei tabere biblice nu ar trebui să fie o provocare, ci o simplă aluzie la normalitate. O tabără biblică înseamnă șapte zile trăite cu profunda convingere că merită trăit așa cum Dumnezeu ne-a învățat în toate capitolele vieții: închinare, muncă, recreație, învățare, dietă, relații. Astfel, Tabăra Biblică de la Moeciu-2005 a căutat să arate simplitatea și frumusețea unei picături dintr-o asemenea viață.

Șapte zile păreau a fi un termen mult prea scurt pentru o asemenea experiență, dar mâna lui Dumnezeu a transformat chiar și trecerea timpului. Și, dacă judec după spusele celor mai mulți participanți, a fost suficient pentru a (re)descoperi frumusețea vieții conduse de Dumnezeu. În esență, programul a favorizat, pe parcursul unei săptămâni, ordonarea valorilor și a principiilor de viață în întregul ei. Ne odihneam între orele 22 și 6, restul orelor însemnând timp pentru studiu și închinare personală și colectivă, atât dimineața, cât și seara, seminarii pentru creștere spirituală, misiune personală și relații constructive, recreație activă și nedăunătoare, timp de părtășie și de consolidare a relațiilor.

Pentru organizarea altarelor au fost studiate mai multe epistole ale Noului Testament și pasaje din Evanghelii. Opt ocazii de seminar au adus în atenție revenirea Domnului Hristos, Apocalipsa, devoțiunea și misiunea personală, relațiile de prietenie profundă și prietenii intime. Dieta complet vegetariană (fără lapte, ouă, brânză, unt sau alte produse lactate) a reprezentat surpriza principală și extrem de reușită a taberei. Cu prețuri scăzute, hrana a fost extrem de gustoasă, din belșug și complet sănătoasă. Atelierele culinare zilnice le-au oferit participanților ocazia de a învăța cum se pregătesc diversele rețete prezente în meniul taberei. Recreația a constat în timp de calitate petrecut în mijlocul naturii, fie pe trasee, fie în locații fixe, unde tinerii au interacționat pentru o mai bună cunoaștere și descoperire a noilor prieteni.

Rezultatele taberei și reacțiile pozitive ale participanților cer dezvoltarea proiectului, iar Departamentul de Tineret al Conferinței Muntenia oferă sprijin pentru organizarea unei noi tabere. Următorul pas al acestui proiect este deja planificat. O nouă tabără este programată în luna decembrie a acestui an. De data aceasta, profilul taberei este preponderent misionar. Pe lângă seria de seminarii pentru

studiul Apocalipsei, vor fi prezente module de instruire, pentru ca participanții să fie pregătiți și echipați pentru misiunea personală, fie prin mărturie personală, fie prin prezentări și seminarii publice. Doriința este ca tabăra de iarnă să cuprindă, pe lângă participanții din această vară, și echipe de tineri care să reprezinte diversele zone ale Conferinței. Experiența merită transmisă mai departe, pentru ca în vara anului viitor să poată fi organizate mai multe tabere biblice deschise tuturor tinerilor care doresc să participe.

Dacă dorești să participi în tabăra biblică de iarnă, scrie un e-mail la adresa: tabarabiblica@yahoo.com

Norel Iacob, pastor, Comunitatea Labirint, București

Știați că...

Cerealele, fructele, nucile și legumele constituie dieta aleasă pentru noi de Creatorul nostru. Aceste alimente, pregătite într-un mod cât se poate de simplu, sunt cele mai sănătoase și mai hrănitoare. Ele dau o tărie, o rezistență și o vigoare a intelectului pe care o dietă mai complexă și mai stimulantă nu le poate da. (*Dietă și hrană*, p. 388)

Între cei care așteaptă venirea Domnului se va renunța, în cele din urmă, la consumul de carne; carnea va înceta să mai facă parte din dieta lor. Ar trebui să avem mereu în vedere acest țel și să ne străduim să lucrăm cu statornicie pentru împlinirea lui. (*Idem*, p. 472-473)

Pentru a face pâine, făina albă rafinată nu este cea mai indicată. Folosirea ei nu este nici sănătoasă, nici economică. Pâinii făcute din făină rafinată îi lipsesc elementele nutritive care pot fi găsite în pâinea făcută din făină integrală. Ea este cauza frecventă a constipației și a altor stări nesănătoase. (*Idem*, p. 398-399)

Regularitatea în alimente ar trebui să fie păzită cu grijă. N-ar trebui să se consume nimic între mese, nici un fel de produse de cofetărie sau patiserie, nuci, fructe sau vreun alt fel de alimente. Mâncatul la ore neregulate distruge tonusul sănătos al organelor digestive, cu efect asupra sănătății și a stării de voieșie. (*Idem*, p. 224)

Sănătatea corpului trebuie să fie privită ca fiind un lucru esențial pentru creșterea în har și dobândirea unei firi calme, echilibrate. Dacă nu îngrijim de stomac așa cum trebuie, formarea unui caracter demn, moral va fi împiedicată. Creierul și nervii sunt corelați cu stomacul. Mâncatul și băutul greșit au ca rezultat gândirea și acțiunea greșită. (*Idem*, p. 504)

Conferința Biblică a Ucrainenilor din
Conferința Transilvania de Nord

Biserica locală de la Remeți, jud. Maramureș, a găzduit Conferința Biblică a Ucrainenilor din Conferința Transilvania de Nord. La această manifestare de suflet, al cărui scop este părtășia și întărirea în Hristos, au participat din partea oficialităților deputatul pentru minorități, alta decât cea maghiară – domnul Ștefan Buciuta, care este și președintele Uniunii Ucrainenilor din România; președintele Uniunii Ucrainenilor, filiala Maramureș – domnul Miroslov Petretchi; președintele ucrainenilor din Remeți – domnul Mihai Branzanic; viceprimarul cu atribuții de primar interimar al comunei Remeți – domnul Petru Sofinet; șeful de post – agentul Adrian Constantin; directorul școlii din Remeți – domnul profesor Serioja Branzanic. Delegația ucrainenilor de dincolo de Tisa a fost compusă din pastorul Jura Matevciuc și ansamblul de banduriști (instrumentul tradițional al ucrainenilor) – „Strune de Argint” din Livov.

Uniunea Română și Institutul Teologic Adventist și-au adus contribuția prin prezența fratelui Daniel Nae, care a transmis mesajul de la ora 11. Conferința Transilvania de Nord a fost reprezentată de președintele și secretarul acesteia, frații Szasz Ernest și Asanache Romeo. (Beniamin Anca / AARC Transilvania de Nord)

Congresul cadrelor didactice adventiste

În perioada 13-16 octombrie 2005, la Institutul Biblic de la Stupini, Braşov, va avea loc Congresul cadrelor didactice adventiste. Sunt invitate să participe toate cadrele didactice adventiste, în limita locurilor disponibile. Înscrierile se pot face la directorul Departamentului Educaţie al Conferinţei pe raza căreia domiciliaţi, până în data de 5 octombrie 2005. Numărul de locuri este limitat.

(Valeriu Petrescu / Departamentul Educație)

Săptămâna Sănătății în Conferința Oltenia

Între 10-17 septembrie 2005, a avut loc Săptămâna Sănătății, o manifestare menită să atragă atenția că sănătatea este un dar ce trebuie prețuit. Astfel, în Sabatul din 10 septembrie, în Comunitatea Boureni, fratele Cristian Purnea a prezentat un plan pentru sănătatea noastră, unde mai mulți frați și surori au luat hotărârea de a fi mai atenți cu acest mare dar de la Dumnezeu. Apoi, la cantonamentul pastoral din 14-15 septembrie 2005, de la Craiova, frații pastori au fost îndemnați să înalțe solia sănătății în comunitățile lor. La finalul săptămânii, tot într-o comunitate mică, la Motoci, județul Dolj, comunitate greu încercată de ape, frații și surorile de acolo au apreciat faptul că Dumnezeu privește legile sănătății pe aceeași treaptă cu legile morale. Ne exprimăm încrederea că Dumnezeu va triumfa prin sănătatea noastră, iar stilul de viață adventist va fi cunoscut tot mai mult.

(Cristian Purnea / AARC Oltenia)

Grădinița „Cuore – inimă de copil”

La Poienile de Sub Munte, județul Maramureș, două surori au luat inițiativa să pună deoparte „Un an pentru Hristos” și să se implice în începerea unei grădinițe adventiste. Cele două surori Daniela și Maria Oncea, sprijinite de biserica locală Poienile de sub Munte, au deschis porțile grădiniței „Cuore – inimă de copil”, la parterul Bisericii Adventiste din localitate, luni, 19 septembrie 2005, în prezența primarului din localitate, domnul Ștefan Oncea, și a viceprimarului, domnul Stuleanic Serghei. Pastorul Iosif Ciurilă a rostit un cuvânt de mulțumire pentru cei ce au sprijinit această inițiativă, iar directorul Departamentului Educație de la Conferință, fratele Romeo Asanache, a vorbit despre importanța educației în vederea formării unui caracter frumos.

(Romeo Asanache / AARC Transilvania de Nord)

Sabatul elevilor și al studenților la Piatra Neamț

Sub acest titlu generic, în Sabatul din 17 septembrie 2005, comunitatea credincioșilor adventiști din Piatra Neamț a marcat într-un mod deosebit începerea unui nou an de școală și apropierea deschiderii unui nou an universitar. Serviciile divine au avut motoul „Tu ești lumina lumii”, din dorința de a responsabiliza pe fiecare copil și tânăr care este aparținător sau membru al bisericii locale pentru a împlini cuvintele Mântuitorului. În programul de după-amiază, s-a înălțat o rugăciune de consacrare pentru copii, tineri și părinți. La acest moment au participat copii și tineri din comunități învecinate ale bisericii noastre.

Bucuria părtășiei noastre a fost sporită de faptul că frații Valeriu Petrescu și Remus Soare au fost oaspeții comunității noastre în acest Sabat. Mulțumim și pe această cale tuturor celor care au susținut realizarea acestui program. Dumnezeu să-i binecuvânteze pe elevii și pe studenții bisericii în acest nou an de școală și în întreaga viață. (Emanuel Salagean / AARC Moldova)

Istorie reeditată

Sâmbătă, 17 septembrie 2005, în fața amvonului din Comunitatea Drăgășani, județul Vâlcea, o mamă adventistă, venită cu copilașul ei de 2 luni, a primit binecuvântarea. În timp ce pastorul Ciprian Crăciun vorbea, o altă mamă cu copilul ei, sosită acolo pentru un program special cu un grup de coriști din Râmnicu Vâlcea, a spus că dorește și ea același lucru. În timp ce pastorul își ridica mâinile de pe căpsorul copilașului, își făcea loc în fața o bunică cu nepoțelul ei de câțiva anișori, cerând de asemenea binecuvântarea. Nu se sfârșise însă surpriza. Un prunc dintr-o familie neadventistă, purtat pe brațele altei bunici adventiste, a primit și el binecuvântarea. S-a rescris astfel pârțica de istorie din cartea *Hristos, Lumina lumii*, când o mamă, anunțându-și vecinele că pleacă să-L caute pe Isus, a stărnit și dorința acestora de a merge la El. Astfel ni s-a transmis binecuvântarea copiilor până astăzi. (Daniel Brânzan / AARC Oltenia)

Libertatea religioasă în contextul românesc și european

În perioada 12-13 septembrie 2005, la București, în Sala New York de la World Trade Center, a avut loc un Simpozion Internațional de Libertate Religioasă cu tema: „Libertatea religioasă în contextul românesc și european”. La acest eveniment – organizat de Ministerul Culturii și al Cultelor, Secretariatul de Stat pentru Culte, împreună cu Asociația Națională pentru Apărarea Libertății Religioase „Conștiință și Libertate” – au participat experți în domeniu, din țară și din străinătate, reprezentanți ai statului, ai cultelor religioase, ai organizațiilor non-profit și ai presei.

Participanții la acest eveniment și-au exprimat satisfacția pentru ocazia de a dezbate probleme actuale ale libertății religioase, cu aplicare la situația din România, avându-se în vedere adoptarea de către țara noastră a Legii cultelor, document legislativ de o importanță crucială pentru viața confesiunilor religioase din România, care se dorește a intra în vigoare cât mai curând, și au considerat că simpozionul a fost o reușită. (Viorel Dima / AARC)

Serviciu divin de recunoștință

În zilele de 20 și 21 mai 2005, la Tg. Mureș, pastori pensionari, surori pensionare, pastori activi, tineri și un foarte mare număr de membri au putut constata într-un mod cu totul special ce plăcut și frumos e să fim strâns uniți toți în Hristos.

A fost un timp de devoțiune, experiențe, rugăciuni, laude și o armonie perfectă, chiar dacă mesajele din partea Domnului, prezentate de frații pastori pensionari sau fratele Gheorghe Panait, și frumoasele contribuții ale soliștilor sau ale formațiilor locale – și pe deasupra binecuvântarea Duhului Sfânt – au făcut din serviciile divine clipe de neuitat și pentru unii, și pentru alții.

Redau aici o idee auzită în mai multe comunități și exprimată în diverse variante: „Fraților, citim în *Curierul Adventist* că la Stupini vă adunați dumneavoastră, frații pensionari, și vă bucurați împreună anual. Foarte frumos, dar nu vă puteți imagina ce bucurie enormă produceți bisericilor – adică membrilor – când veniți printre noi. Trebuie să vă spunem că pe unii i-am văzut prima dată – doar auzisem de dâșii. Făcând așa, binecuvântările sporesc și simțământul apartenenței la aceeași mare familie e mai viu”.

Sâmbătă după-amiază, la ora 17, era programată începerea serviciului divin de recunoștință. Sala comunității Tg. Mureș B era arhiplină. Și când sutele de credincioși prezenți au început să cânte slavă lui Dumnezeu, în limbi diferite, împreună cu impecabila formație de suflători, 30 la număr, conduși de maestrul Vasile Cazan, directorul Filarmonicii din Tg. Mureș, parcă pluteam și ne apropiam tot mai mult de Acela al cărui Nume Îl slăvim, ne pregăteam pentru escaladarea înălțimii comuniunii cu Dumnezeu.

A fost o atmosferă cerească în care am simțit prezența lui Isus în mijlocul nostru.

(Gabriel Vasilescu / AARC)

La data
21 aprilie
2005, s-a
stins din

viață fratele **Ioan Zotoiu**, la vârsta de 93 de ani, membru al bisericii Bordei-Verde, jud. Brăila. Se naște la 28 mai 1912, în comuna Vintilă-Vodă, jud. Buzău. În 1946, cunoaște credința adventă și se leagă cu toată puterea și credința de Dumnezeu pentru restul vieții sale, dând un exemplu bun în toate celor 7 copii, 22 de nepoți și 10 strănepoți ai săi.

Adoarme după o viață lungă și liniștită, cu nădejdea întâlnirii cu Domnul și cu cei dragi, în Ziua Învierii.

Ioan Apostol s-a născut la data de 26 aprilie 1932, în comuna Merii Pechii, unde și-a petrecut copilăria. La vârsta de 14 ani, a venit în București, unde a urmat școala, devenind contabil. Primește botezul la vârsta de 19 ani, în Comunitatea Labirint, unde a activat la cor și în diverse slujbe ale bisericii, fiind un adevărat urmaș și slujitor al lui Hristos. Se căsătorește cu sora Constanța și au împreună un copil.

Pe data de 21 septembrie 2005 încetează din viață. Este condus la locul de odihnă de familie, de prieteni și de o mulțime de credincioși, având speranța că Domnul îl va chema la viață în ziua învierii celor drepți.

Ș T I R I

Program de sănătate – premieră la Târgu Mureș

În al doilea Sabat al Săptămânii Sănătății, la comunitatea Târgu Mureș „C”, s-a desfășurat, de vineri până duminică, un program de sănătate inedit. Programul conceput de Departamentul de Sănătate al Conferinței Generale cuprinde un număr de 12 factori, alcătuind acronimul (în engl.) CELEBRATIONS (botezat în românește SĂNĂTATEA ÎN SĂRBĂTOARE). Pe parcursul întregului Sabat, au fost prezentate subiecte ca: „Deciziile, un factor crucial pentru păstrarea sănătății”, „Sănătoși și integri”, „Optimismul în sănătate și boală”, „Un mediu favorabil pentru sănătatea noastră”, „Sprijinul social și slujirea ca factori sanogeni” etc. Subiectele prezentate de către studenții medicaliști și de către alți tineri au fost o hrană consistentă, care a trezit în sufletele ascultătorilor recunoștință față de Creatorul și Răscumpărătorul nostru. Programul a inclus și o masă de verdețuri, la care participanții au contribuit cu rețete preferate, totul într-un sos bogat de părtășie și bucurie. După serviciul divin de după-amiază, programul a continuat cu o altă parte aplicativă, când tinerii s-au pus la dispoziția celor care au dorit să-și verifice valorile

tensiunii arteriale, greutatea corporală și procentul de grăsime din organism. Punctul „culminant” al programului SĂNĂTATEA ÎN SĂRBĂTOARE l-a constituit drumeția organizată duminică în Munții Călimani, pe parcursul căreia toți cei doritori de mișcare fizică au putut să urce pe „Scaunul Domnului” (1400 m).

Programul SĂNĂTATEA ÎN SĂRBĂTOARE este tradus și adaptat în limba română și poate fi procurat, accesând adresa <http://www.satateplus.net> secțiunea „Publicații/E-cărți sau la e-mail celebration@satantateplus.net (Valentin Nădășan / AARC Transilvania de Sud)

Emisiunile Hope Media la B1 TV

Începând cu 23 septembrie 2005, în fiecare vineri, între orele 16-17, la postul de televiziune B1 TV, poate fi vizionată emisiunea „Jurnal de credință” realizată de Beatrice Lospa. Prima emisiune a avut ca temă „Este Isus Hristos Dumnezeu?”, având ca invitat pe pastorul Valeriu Petrescu. Emisiunea „Jurnal de credință” cuprinde dezbateri și comentarii pe diverse teme de larg interes. (ARCC)

PIERDUT ȘI GĂSIT

- Gata, am ajuns?

- Tara, te rog să nu mai repeți întrebarea, i-a răspuns mama din scaunul din față al mașinii. Ți-am spus deja că nu vom ajunge decât târziu, după-amiază.

Tara privea pe fereastră cum kilometrii cei lungi alunecau încet și plictisitor. Călătoreau cu mașina încă de la micul dejun și nu făcuseră decât un popas pentru o gustare. I se părea că se aflau în mașină de o veșnicie. De-abia așteptau să ajungă pe litoral, dar era un drum atât de lung până acolo!

- Uitați-vă după indicator, a spus tata. Ar cam trebui să intrăm pe drumul 23. După aceea, în mai puțin de o oră ajungem.

- În sfârșit! zise Marta, care se uita pe o carte cu povestiri biblice.

Tara o cam invidia pe sora ei mai mare. Aceasta citea și răsfoia mereu cărți când călătoreau cu mașina. Dacă ar fi încercat și ea să facă lucrul acesta, i s-ar fi făcut rău de mașină. De aceea Tara se uita pe geam, sperând să zărească indicatorul pentru drumul 23. Au trecut printr-un sat cu o stație de benzină, un restaurant și o casă cu trei câini în curte, dar nici urmă de drumul 23.

- Poate că am trecut de indicator, a spus mama.

- Te rog, mai verifică o dată pe hartă, răspunse tata.

Mama a scos harta din torpedo. A cercetat-o minuțios, apoi a privit pe geam.

- Cum se numește drumul pe care ne aflăm?

- Bănuiesc că este drumul 34, spre est, răspunse tata.

- Cred că am greșit direcția când am ieșit din autostradă, spuse mama.

- O, nu! se plânse Tara. Înseamnă că avem de mers și mai mult acum?

Tata a tras pe dreapta și a cercetat harta.

- Poate că ar fi fost mai bine să cerem indicații la benzinăria pe lângă care tocmai am trecut, a sugerat mama.

Marta a ridicat privirea din carte.

- Poate că ar fi bine să avem și noi un stâlp de nor ziua și un stâlp de foc noaptea! zise ea.

- Ce tot spui? se miră Tara

- Nu știi cum au trecut israeliții prin pustie? zise Marta arătându-i Tarei o imagine din cartea ei. Dumnezeu i-a îndrumat trimițând un nor care să-i conducă ziua și un stâlp de foc care să-i lumineze noaptea. N-au greșit nici o răscruce.

- Sună bine, aprobă Tara, în timp ce tata a oprit mașina la benzinărie și a coborât să ceară indicații.

După lăsarea întinericului, cu stomacul ros de foame, Tara și familia ei au ajuns în sfârșit la motelul de lângă plajă.

- Îmi pare rău că ne-am rătăcit, își ceru scuze tata în timp ce se îndreptau spre restaurant.

- Nu-i nimic, tati! Toată lumea greșește, răspunse Marta.

- Cu excepția acelor israeliți, completă Tara. Pe ei îi conducea Dumnezeu, deci nu aveau cum să greșescă.

- Hei, tu chiar nu-ți studiezi lecțiunea? întrebă intrigată Marta. Cu toate că Dumnezeu Însuși îi conducea, ei tot au făcut greșeli!

Tata începu să râdă.

- Ei, și mie mi-ar fi prins bine un stâlp de nor astăzi - poate că nu l-aș fi pierdut din vedere, așa cum am făcut cu indicatorul. Dar nu este minunat că, deși ne rătăcim și mai facem greșeli, Dumnezeu încă ne călăuzește în viață?

Ora familiei

- La altarul de seară, povestește despre cum te-ai rătăcit tu sau un alt membru al familiei, într-o anumită împrejurare.
- Roagă pe un adult din familia ta să vă vorbească despre o ocazie când a simțit că Dumnezeu îi călăuzește viața.
- Citiți împreună textul din Exod 13,21.22. Discutați despre cum ne conduce astăzi Dumnezeu. De unde putem ști în ce direcție dorește Dumnezeu să ne îndreptăm?

Traducere: Oana Ghiga
Adventist Review, aprilie 2005

Investiții pe termen lung

La câțiva ani după revoluție, în țara noastră a venit un profesor adventist, a cărui inimă este legată de România, ca să ne ajute la organizarea activității Institutului Teologic. Pastor, teolog, fost rector al unui colegiu adventist, cu o vastă experiență de viață, el a fost rugat să contribuie la edificarea sistemului nostru educativ. La noi era o perioadă de efervescență misionară și se construiau multe biserici. În schimb, școli adventiste aproape nu existau. În acest context, profesorul a spus: „Dacă nu investiți în educație, această frumoasă biserică, cu care vă mândriți va ajunge asemenea multora din Occident, mai repede decât credeți!” Se simțea tristețe și îngrijorare în glasul său, pentru că el provenea dintr-o țară europeană în care lucrarea avansase la fel de frumos ca la noi, până la un punct.

Mărturisesc că atunci nu am înțeles acest avertisment inspirat. Mi se părea o notă disonantă într-un cor care cânta bine și frumos. Au trecut însă anii și entuziasmul nostru misionar a început să scadă, multe dintre bisericile mari și frumoase s-au dovedit prea încăpătoare, iar contactul cu Occidentul ne-a influențat negativ, mai mult decât am fi crezut vreodată. Atunci a venit un alt om al lui Dumnezeu, rector al unei cunoscute universități adventiste și ne-a spus aceleași cuvinte: „Dacă nu investiți în educație...”

De ce să investim în educație? Pentru că „în sensul cel mai înalt, lucrarea de educație și lucrarea de răscumpărare sunt una...” (*Educație*, p. 30). V-ați gândit vreodată că verbul „a învăța” este folosit în Noul Testament, semnificativ, mai mult decât „a predica”? Și gândiți-vă, vă rog, cum era cunoscut Mântuitorul? „Predicatorul”, „Doctorul”? Nu, ci „Învățătorul”! În mod evident, în activitatea Domnului Isus, învățarea a fost prioritară (Matei 4, 23). Atunci de ce educația a fost atâta timp la noi cenușărea lucrării? Să fie de vină viziunea noastră preponderent escatologică? Vine Domnul, ce rost mai are să ne risipim timpul prețios cu școala? Sau din cauză că suntem obișnuiți să ne bucurăm de rezultatele pe termen scurt? A cumpăra un obiect produce satisfacție imediată, pe când a plăti un curs sau a sponsoriza un elev, presupune viziune și sacrificiu. Pentru că, în mod evident, educația costă. Ne costă. Este adevărat, „educația costă, însă ignoranța costă mai mult”, după cum spunea unul din profesorii menționați mai sus.

Trebuia de mult să investim în educație. Alții au făcut-o și culeg roade minunate. Țări în care progresul misionar este mult mai evident decât la noi au un puternic sistem educațional. Mă gândesc la Brazilia sau la Mexic, de exemplu. Este o relație evidentă între creșterea bisericii și forța sistemului educativ.

Dacă am reușit cât de cât să vă conving de importanța educației adventiste, probabil că vă întrebați ce am putea face la modul concret. Iată câteva sugestii practice:

1. Să ne dăm copiii la școlile adventiste, acolo unde acestea există. Sunt atât de mâhnit să aud atât de des: „Școlile din lume sunt mai bune, frate!” Nu doresc să intru într-o polemică pentru care nu am spațiu! Totuși, nu ar fi mai bune școlile noastre, dacă o parte din sufletul nostru (copiii) ar fi acolo? Iar dacă în zona în care locuim nu există o școală adventistă, ce ai putea face să fie una?

2. Să îi îndrumăm pe tineri să devină dascăli. Pentru mulți dintre noi, criteriul principal al orientării profesionale este „unde se câștigă mai bine”. Să cultivăm vocațiile care au legătura cea mai strânsă cu mântuirea și misiunea noastră. Dacă ați citit textul menționat mai sus, ați remarcat desigur tripla vocație a Mântuitorului: profesor, pastor, medic. Sunt atât de bucuroși că, an de an, mulți tineri vin la Institut ca să devină pastori. Avem mulți medici consacrați și competenți. În schimb, avem atât de puțini dascăli pasionați de educația adventistă!

3. Să „adoptăm” un copil. Acum câțiva ani, am participat la o convenție, chiar la sediul Conferinței Generale. Într-una din zile, m-am așezat la masă lângă un frate care, aveam să aflu puțin mai târziu, lucra la un departament care implica dese călătorii în țările sărace ale lumii. Cum se întâmplă de obicei, ne-am întrebat de unde suntem, cu ce ne ocupăm, dacă suntem căsătoriți și dacă avem copii... Când am ajuns la copii, i-am spus mai întâi eu că am două fete, apoi am continuat: „Dumneavoastră?”. „Eu am... 52 de copii!” Am crezut că glumește, dar chipul său era serios. „Noi nu am putut avea copii”, a spus el. Ne-am gândit atunci să înfiem măcar unul, însă o vizită în Guatemala ne-a schimbat complet planul. Acolo am găsit pe stradă o fetiță care cerșea. Am întrebat-o de ce nu merge la școală și mi-a spus că nu are nici ce să mănânce, dar să mai și studieze. Când am aflat că ar putea trăi și studia cu aproximativ 20 de dolari pe lună, m-am hotărât să o „adopt”. O crește una dintre bunici în continuare, însă eu trimit în fiecare lună banii necesari. Am copii în Guatemala, Honduras, India și câteva țări din Africa. În total, am 52 de copii. Dacă aș fi adoptat unul după formula clasică, nu aș fi putut să mai ajut pe altcineva!” Am rămas profund impresionat. În ciuda dificultăților din țara noastră, cel puțin o parte dintre noi, fie individual, fie într-un mic grup, am putea „adopta” un copil căruia să-i oferim șansa de a studia. Am descoperi atunci bucuria de a investi pe termen lung!

Daniel Nae, lector univ. drd., ITA Cernica

Curierul ADVENTIST

Dorești să cunoști mai mult din viața bisericii?
Ai nevoie de hrană spirituală pentru
sufletul tău?

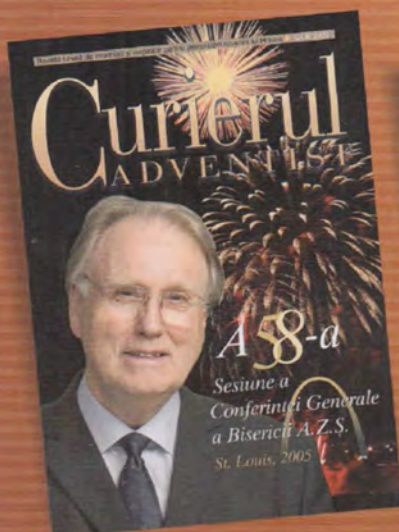
Atunci abonează-te la *Curierul Adventist* și vei găsi:

- ☛ mesaje spirituale pentru așteptătorii revenirii Domnului Hristos;
- ☛ știri și reportaje din viața viața bisericii;
- ☛ experiențe și interviuri;
- ☛ teologie, educație și sănătate.

Acum, același conținut în două variante:

36 lei noi/an – revista realizată pe hârtie cretată

26 lei noi/an – revista realizată pe hârtie off-set

Curierul Adventist,
str. Labirint nr. 116;
e-mail: curierul@adventist.ro

Contactează acum responsabilul cu literatura din
comunitatea ta, pentru a te asigura de un abonament
la Curierul Adventist pentru anul 2006.